

Mariologinės rekolekcijos

Spaudai parengė kun. Algirdas Paliokas SJ

Mariologinės rekolekcijos

Kaunas, 2009

Mielas skaitytojau,

Tikriausiai Jus suneramino pamačius, jog knygelė neturi NIHIL OBSTAT ir IMPRIMATUR ženklų. Po II Vatikano susirinkimo visoje Katalikų Bažnyčioje buvo nuimta knygų cenzūra. Už tai, kad jose nėra nieko prieš tikėjimą ir dorovę, dabar atsako katalikiškos leidyklos. Neseniai Lietuvos Vyskupų Konferencijos nutarimu buvo prisijungta prie bendros tvarkos. Tačiau Katalikų Bažnyčia ir toliau tikrina naujas Šventojo Rašto laidas ir bendruomenės maldai naudojamas liturgines knygas, maldynus, giesmynus.

Prieš šią knygutę pirmiausia reikėtų perskaityti mažą knygelę „Asmeninio atsidavimo Marijai abėcėlė".

„Mariologinės rekolekcijos" skirtos visiems, kurie norėtų dalinai ar visiškai pasiaukoti Švč. Mergelei Marijai. Tokio pasiaukojimo ideologija aprašyta šv. Liudviko Marija Grignon de Montfort veikale „Apie tobulą pamaldumą Dievo Motinai". Deja, ji yra „kietoka" ir ne visiems suprantama. Vėlesni jos santraukos leidimai taip pat yra sunkiai suprantami.

Todėl ši knygutė ypač tinkama visiems, kurie yra bandę skaityti iki šiol išleistas knygas apie tobulą pamaldumą Marijai ir jos pasirodė per sunkios... Patariame įsigyti šią knygutę kaip atsidavimo Marijai vadovą. Artimo meilė siunčia padėti kitiems ir su šios knygutės pagalba supažindinti juos su tobulu pamaldumu Švč. Mergelei Marijai, o tuos, kurie yra šiek tiek susipažinę, įkvėpti pasiaukoti Marijai. Ši knygutė turėtų taip pat pagilinti žinias apie pasiaukojimą Marijai ir pamokyti, kaip jį vykdyti kasdienybėje. Čia taip pat rasime atsakymus į klausimus, kurie kartais kyla jau pasiaukojusiems Marijai. Ji padės suprasti, kaip galima labiau įprasminti savo gyvenimą. Knygutės stilius lengvas, nemažai patarimų ir pavyzdžių iš šventųjų gyvenimo. Joje išdėstytos mintys skirtos ne vienkartiniam skaitymui. Prie jų kviečiama nuolat grįžti, kol jos pasidarys savos, taps viso gyvenimo programa.

Ji skirta Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje 400 metų jubiliejui.

Autorius nežinomas.

Leidėjai

TURINYS

Marijos mokykloje turime mokytis padėti Bažnyčiai.....4
Ar Marijai tikrai reikia mūsų pagalbos? 8
Reikia atsiduoti Marijai. 12
Atsidavimas Marijai privalo būti visiškas 16
Kad padėtume Marijai Bažnyčioje, reikia tapti Jos nuosavybe. ...21
Atsiduok Marijai kaip įrankis. 25
Marijos rankose, vedami Šventosios Dvasios.....29
Bažnyčios Motinai atsidavimo aktas. 34
Po atsidavimo akto turi sekti visiška priklausomybė Marijai. 38
Viską atiduoti Marijai. 43
Visko klausti Marijos 47
Kuo Marija apdovanoja Jai priklausančius? 51
Kaip Marija mums padeda tarnauti Bažnyčiai? 55
Padėk Bažnyčiai gyventi ir veikti 59
Džiaugsmo reikšmė gyvenime.....62

Marijos mokykloje turime mokytis padėti Bažnyčiai

Šios rekolekcijos bus neįprastos. Jas praleisime prie dangiškosios Motinos kojų: įsižiūrėsime į Ją, klausysime Jos, mokysimės mylėti, aukotis, atsiduoti. Atversime savo širdis Motinos žodžiams ir prašysime Jos labai didelės malonės, kad mūsų gyvenimas pasikeistų, kad mes naujai atgimtume, kad suprastume dabartinio laiko svarbą, kad pasijustume atsakingi ne tik už savo gyvenimą, bet ir už visos Dievo tautos ateitį.

Yra vienas žodis, labai svarbus ir šventas, kuris išreiškia visų mūsų egzistenciją. Tai žodis „Bažnyčia". Tai Dievo Karalystė žemėje – joje mes išgyvename visokį atsinaujinimą, visas viltis ir baimes, visą savo gyvenimą. Bažnyčioje gyvena ir veikia Marija, Bažnyčios Motina, todėl visai natūraliai mūsų, kaip vaikų, žvilgsnis krypsta į Ją.

Kadangi Bažnyčia yra pasaulyje, todėl Marija budi ir veikia dabartiniame pasaulyje. Ji dalyvauja pasaulio išgyvenimuose: viltyje, liūdesyje, baimėje... Motinai nėra nieko svetimo, jai rūpi jos vaikų gyvenimas. Ji kartu su savo Sūnumi jungia dvi didžiąsias pasaulio realybes: Bažnyčią ir pasaulį.

II Vatikano Susirinkimas kaip tik ir stengiasi išaiškinti, kas yra Bažnyčia ir ką Bažnyčia reiškia pasauliui. Ar mes gerai žinome, kas yra Bažnyčia? Turbūt, kad ne. Juk jau 2000 metų kaip ji egzistuoja, o kas gali pasakyti, kad ją gerai pažįsta. Bažnyčia – tai nepaprastai turtinga antgamtinė ir paslaptinga realybė. Stengiamės ją vis labiau pažinti, įsigilinti į Dievo Apreiškimą, įsižiūrėdami į jos gyvenimą ir veiklą, bet mums dar labai toli iki tikro jos pažinimo. Visą tiesą apie ją pažinsime tik kitame pasaulyje, kada mums nebereikės sakyti: „Tikiu į vieną šventą, visuotinę ir apaštališką Bažnyčią", bet mūsų širdys, pilnos džiaugsmo ir dėkingumo, tars: „Matau tą Bažnyčią, gyvenu ja, dėkoju Dievui už tą stebuklingą dovaną, kuria gyvenu ir kurios esu maža dalelė".

Tačiau, kol gyvename kūne, stenkimės vis giliau ją pažinti, pasinaudodami Apreiškimu ir Dievo mums teikiama šviesa.

II Vatikano Susirinkimas sako: „Bažnyčia yra tarsi giliausios vienybės su Dievu ir visos žmonijos vienybės sakramentas Kristuje". O kas gi yra sakramentas? Tai regimas, apčiuopiamas malonės ženklas. Ženklas yra paprastas, o malonė, susieta su tuo ženklu, yra neapsakoma. Ženklas tarnauja malonei. Tai labai aiškiai regime Eucharistijoje. Ženklas – duonos gabalėlis ir keletas žodžių, o nematomoji realybė – tiesiog

svaiginanti: gyvasis Kristus, Dievas – Žmogus, su dieviškų ir žmogišku gyvenimu, susijungęs su Tėvu ir Šv. Dvasia ir atsiduodąs mums iš begalinės meilės.

Panašiai ir su Krikšto sakramentu. Koks esminis pasikeitimas vyksta kūdikio sieloje, panaudojus sakramentinį ženklą, teikiantį antgamtinę malonę! Nevaisingoji mirties dykuma tampa Švč. Trejybės buveine. Nuodėmės sūnus tampa Dievo mylimu vaiku.

Panašiai yra ir su Bažnyčia. Kas į ją žvelgia tik iš išorės, tas jos niekuomet nepažins. Jis matys tik organizacinę struktūrą, mokslinę instituciją, matys besirenkančius liturginiam gyvenimui žmones, stebės jos indėlį į žmonijos kultūrą, taip pat matys ir jos trūkumus. Juk regimoji Bažnyčios dalis dažnai būna sudarkoma mūsų silpnybių ir nuodėmių – istorija tą mena ne kartą. Bet tada žmogus nematys Bažnyčios esmės. O tai yra tas stebuklingas, paslaptingas ir antgamtinis žmonių ryšys su Kristumi ir tarpusavyje. Abi šios Bažnyčios pusės yra reikalingos: regimoji ir neregimoji, kaip ir sakramentuose. Bet kaip sakramentuose apčiuopiamas ženklas tarnauja malonei, taip Bažnyčioje viskas, kas yra išoriška, turi tarnauti vidiniam malonės veikimui – tai malonei, kuri gilina vienybę su Kristumi ir jungia žmones tarp savęs, darydama mus Dievo tauta, Dievo šeima.

Bažnyčios augimo darbą šv. Paulius vadina statymu. Mes visi esame pašaukti statyti Bažnyčią, t.y. visur, kur esame, turime kurti vienybę Kristuje. O kadangi pagrindinis veiksnys, kuris jungia asmenis, yra meilė, aktyvi meilė, todėl Dievas ir kviečia mus aktyvia meile mylėti Bažnyčią. Tai mūsų pagrindinis pašaukimas.

Turime ją mylėti širdimi, bet turime ją mylėti ir valia, mylėti labiau negu gyvenimą taip, kaip ir Kristus, kuris „mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save" (Efez 5,25).

Nėra pasaulyje nieko brangesnio už Bažnyčią, nes joje atrandame išganymą. Kas gi yra išganymas, atrandamas Bažnyčioje, kuris ją paverčia tokia didele dovana žmonijai?

Išganymas – tai mūsų, paprastų ir skurdžių žmonių, dalyvavimas paties Dievo gyvenime, kuris yra pilnas šviesos, galybės ir džiaugsmo jau čia žemėje, pradedamas per tikėjimą ir pašvenčiamąją malonę. Tačiau tas gyvenimas, tas buvimas malonėje, perėjus į „anapus", taps regimas, visapusiškai patiriamas, amžinas, teikiąs neapsakomą laimę. Gyvenimas danguje – tai būsena, kurioje kiekvienas taps Kūrėjo garbės dalele ir Jo laimės dalininku per amžius... Tai asmeniškas susitikimas su Tėvu, Sūnumi ir Šv. Dvasia tarpusavio meilės bendravime. Tai bendravi-

mas su Marija, angelais ir šventaisiais, teikiantis naują pagrindą džiaugsmui. Ten niekas nepatirs nemalonumo, bet vienas kitam teiks nuolatinį džiaugsmą. Kaip būtų gera, kad ir kiekvienoje žmonių bendruomenėje būtų kažkas panašaus: kad vienas kitam padėtų, o ne trukdytų, keltų, o ne smukdytų, palengvintų, o ne apsunkintų gyvenimą... Ir tai mums teikia Bažnyčia.

Tačiau Bažnyčios didybę ir joje slypintį išganymą dar geriau suvokiame, kai žvelgiame į tai, kuo baigiasi Bažnyčios atmetimas. Jei kas paniekina Dievą, mums atsiduodantį Bažnyčioje, jei kas galėdamas tikėti – nenori tikėti, arba tikėdamas nesilaiko Dievo įsakymų ir užsispyręs iki galo atmeta Dievo nustatytas išganymo sąlygas darydamas blogį, tas nebus išganytas. Toks žmogus nepatirs per Bažnyčią teikiamo žmogaus pašventimo. Tokio žmogaus likimas bus pragaras, amžinos kančios vieta, nuolatinis skausmas praradus laimę teikiantį bendravimą su Dievu ir šventaisiais.

Dievas su mumis elgiasi nepaprastai rimtai, gerbdamas kiekvieno žmogaus apsisprendimą ir suteiktą jam laisvę. Jis kviečia, ragina, tiesiog maldauja žmogų taisytis, pakilti, atverti akis, praregėti – bet kas visa tai atmeta, atstumia Dievo siūlomą draugystę, paniekina Dievo valią, išsakytą įsakymuose, tas amžinai liks tokioje būsenoje, apie kurią Dantė yra pasakęs: „Palikite visą viltį jūs, kurie čia įžengiate".

Iš Dievo Apreiškimo mes žinome, kad dalis žmonių bus pasmerkti. Marija taip pat aiškiai kalba apie tai. Fatimos vaikams buvo parodyta ta paslaptis kaip didi malonė, suteikta jiems. Apokalipsė rašo apie tai labai aiškiai: „Trokštančiam aš duosiu dovanai gerti iš gyvojo vandens šaltinio. Tai paveldės nugalėtojas, ir aš būsiu jam Dievas, o jis bus man sūnus. O bailiams, neištikimiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirkėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis." (Apr 21,6-8). Taip pat Paulius laiške korintiečiams tvirtina: „Argi nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo Karalystės? Neklyskite!" (1 Kor 6,9-10).

Bet grįžkime prie Švč. Mergelės Marijos. Ji yra Bažnyčios Motina, taigi ir visų žmonių Motina. Kiekvienas žmogus yra pašauktas būti Jos vaiku, Jos antgamtine nuosavybe. Ji iš dangaus myli mus visus savo motiniška Nekalčiausiąja Širdimi ir visomis jėgomis stengiasi mums padėti. Kaip Ji išgyvena dėl tų savo vaikų, kurių negali išgelbėti, nes jie atmeta malonę, kaip Ji gailisi tų, kurie atsižada Dievo!

Marija tą savo skausmą parodė La Salette savo ašaromis... Lurde Ji ragino visus atgailauti... Fatimoje Ji tiesiog maldaute maldavo žmones

pakeisti savo gyvenimą, kalbėti rožinį, pasiaukoti Jos Nekalčiausiajai Širdžiai kaip vienintelei išsigelbėjimo priemonei. Ji įkvėpė Kunigų sąjūdį gelbėti Bažnyčią ir pasaulį. Jos pasirodymai ir apsireiškimai įvairiose vietose turi tik vieną tikslą: susipraskite, atmerkite akis ir matykite tą bedugnę, į kurią stumia žmoniją jos aklas išdidumas, užsispyrimas ir blogis. Ir jeigu dabar, Dievui leidus, galėtų mums pasirodyti, ką Ji mums tartų? Savaime aišku, kad kalbėtų mums su ašaromis akyse: „Mano mylimi vaikai, padėkite man gelbėti pasaulį, padėkite man išgelbėti visus mano vaikus, gyvenančius žemėje".

O kadangi išganymas vyksta Bažnyčioje, tai šie žodžiai reikštų: „Padėkite Bažnyčiai, padėkite jai vykdyti jos išganingą misiją pasaulyje".

Todėl rekolekcijų pradžioje prisiminkime siekiamą tikslą ir dvasią, perteikiamus žodžiais: „Padėkite Bažnyčiai". Šiais laikais, kada ima svyruoti žmonijos laimės pamatai, kada žmonės praranda gyvenimo prasmę, kada pameta tikrąjį kelią ir suka į šunkelius, mums turi nuolat skambėti ausyse Marijos maldavimas: „Mano vaikai, padėkite man išgelbėti visus mano vaikus, kad nė vienas jų nežūtų amžinai".

Pasvarstykime pirmuosius katekizmo žodžius: kam gyvename žemėje? Kad pažintume Dievą, kad Jį pamiltume, kad įgytume teisę būti su Juo amžinybėje. O juk šį tikslą turi pasiekti visi Dievo vaikai, visi Marijos vaikai. Štai kodėl mums turi rūpėti visų žmonių likimas!

Marija, leisk, kad mūsų širdys užsidegtų tikra apaštališka dvasia, kuri apimtų visą pasaulį, kad mes pajėgtume išeiti iš savo siauro egoizmo rėmų ir pamiltume didžiąją Dievo tautą, keliaujančią vingiuotais žemės takais į amžinąją Tėviškę.

Ar Marijai tikrai reikia mūsų pagalbos?

Mums iš tikrųjų gali kilti toks klausimas. Juk kaip tik mes Jos nuolatinės pagalbos prašome tikėdami, kad Ji viską gali iš Dievo išprašyti. Mes intensyviai, kaip kūdikiai, laikomės Jos rankos, bijodami gyvenimo smūgių: mes glaudžiamės prie Jos, pasitikėdami Jos galinga globa.

Taigi, ar ne apsigavimas, ar ne puikybė manyti, kad mes Jai esame reikalingi, kad Ji laukia mūsų pagalbos, ir ne tik laukia, bet maldauja... Pabandykime į tai atsakyti.

Jėzus atpirko visus žmones ir nuo to momento, kai ant kryžiaus užgeso Jėzaus gyvybė, paaukota žmonijos išgelbėjimui, kiekvienam yra atviras kelias į išganymą. Bet išganymas nevyksta automatiškai. Kas pasiekė proto subrendimą, turi savo išganymu rūpintis, dirbti, bendradarbiauti su malone. Dievas neišgelbsti mūsų be mūsų asmeninio bendradarbiavimo. Juo labiau bendradarbiaujame su malone, vengdami blogio, juo labiau įtikime Dievu, darydami gerus darbus, juo labiau išmokstame melstis, naudojamės sakramentais, tuo aukštesnį šventumo laipsnį pasiekiame, taip vis labiau priartėdami prie Dievo, vienintelio Gėrio Šaltinio.

Be Dievo malonės niekas nebus išganytas. Tačiau kiekvienas jos gauna tiek, kiek reikalinga, net ir su pertekliumi. Tačiau faktas, kad daugelis užsispyrę atmeta malonę, atstumia Dievo kvietimą, laužo Dievo įsakymus. Tokio žmogaus sąžinė, pasinerdama į nuodėmes, surambėja. Pagaliau malonės saikas išsibaigia. Dievas, kuris taip ilgai ir kantriai beldė į žmogaus sielos duris ir laukė, pagaliau pasitraukia. Ar tada jau nebelieka jokios vilties? Ar tokiam žmogui lieka tik neviltis ir siaubingas pomirtinis gyvenimas? Juk, jei žmogus nuoširdžiai atsigręžtų į Dievą, jam viskas būtų dovanota, bet jis nenori grįžti pas Tėvą. Ir tada jam pagelbėti gali **tik kiti.**

Žmogaus likimą gali nulemti Bažnyčios pagalba, artimųjų parama, kurie gerais darbais, malda, kentėjimais, aukojamais jo intencija, išprašo nusidėjėliui ypatingą, galingą malonę, kurios jau praktiškai nebuvo galima tikėtis. Tai malonė, kuri tiesiog sulaužo žmogaus piktą valią ir užsispyrimą, ištirpina širdies ledus. Tačiau tokia kitų pagalba yra reikalinga ne tik tokiais kraštutiniais atvejais.

Dievas, norėdamas teikti savo dovanas, paprastai pasinaudoja žmo-

nėmis. Ir tai yra mūsų pagalba, teikiama atsakant į Jo meilę.

Kiekvienas turi asmeniškai bendradarbiauti su malone. To negalima atlikti už kitą, bet jam galima padėti. Todėl ir šiuo atžvilgiu mūsų pagalba yra reikalinga.

Šv. Paulius, kalbėdamas apie apaštališką darbą, aiškiai sako: „Mes juk esame Dievo bendradarbiai, o jūs – Dievo dirva, Dievo statyba." (1 Kor 3,9).

Šv.Tėvas Pijus XII savo garsioje enciklikoje apie Mistinį Kristaus Kūną rašo: „Tikintieji būtinai yra reikalingi Dieviškojo Išganytojo. Bet taip pat reikia atsiminti, kad ir Kristus yra reikalingas savo sąnarių. Jis trokšta, kad Jo Mistinio Kūno nariai padėtų Jam vykdyti išganymo darbą". Popiežius paaiškina, kad Jėzus reikalingas mūsų pagalbos. „Iš tikrųjų baisi tai paslaptis, – sako popiežius, – apie kurią nebus niekada per daug mąstyti, kad daugelio išganymas yra priklausomas nuo maldų ir kentėjimų, kuriuos laisvai priima Mistinio Kūno nariai kitų intencija, o taip pat nuo veiksmingo bendradarbiavimo ganytojų, tėvų, motinų, tarnaujančių Kristui." Taip mes visi esame **atsakingi vieni už kitus.**

Skaitydami Evangeliją, pastebime, kad daugelį ligonių Jėzus pagydė, kitų prašomas. Šimtininkas prašė pagydyti jo tarną – ir Jėzus įvykdė jo prašymą dėl jo gilaus tikėjimo; motina maldavo sveikatos savo dukrai – ir Jėzus jos pasigailėjo; Marija ir Morta prašė Jėzų pagydyti brolį Lozorių – ir Jėzus jį prikėlė iš numirusių... Taip pat ne vieną kartą paminėta, kad žmonės atnešdavo ar atvesdavo Jėzui kenčiančius, paralyžiuotus, reikalingus pagalbos, o Viešpats juos gydydavo, pagelbėdavo jiems.

Toks yra bendras žmonių gyvenimo dėsnis, kad vieni turi padėti kitiems ir Jėzus įjungė tą dėsnį į savo išganymo veiklą. Kai, baigęs Tėvo pavestą darbą, įžengė į dangų, tą reikalą pavedė žmonių širdims ir rankoms. O juk, be abejo, galėjo iki pat pasaulio pabaigos viską atlikti pats. Kaip Dievas, Jis turėjo tam įvairiausių būdų ir priemonių, tačiau norėjo naudotis žmonių patarnavimais, jų gera valia ir iniciatyva. Jei žmonės neskelbia Evangelijos, jos negirdi pagonys, netikintieji. Jei neatliekame sakramentinių ženklų – nėra Krikšto, nėra Eucharistijos, nėra sakramentinio atleidimo. Jei tėvai neauklėja savo vaikų religinėje dvasioje – tik su dideliu vargu ir galbūt aplinkiniais keliais Evangelijos šviesa pasiekia jų sielas.

Pasinaudodamas geromis širdimis, Jėzus šiandien maitina alkanus, padeda ligoniams, guodžia nusivylusius. O jei alkani miršta iš bado, nuliūdę žūsta neviltyje, tai todėl, kad kiti nepadėjo, neatsidavė Kristaus dispozicijon.

Kristaus išganymo darbas tapo dalinai priklausomas nuo žmonių pagalbos, jų didžiadvasiškumo. Kaip neapsakomai daug reiškia net vienas žmogus, kuris malonės pašauktas neatsisako, bet atsiduoda, tarnauja, padeda... Juk tokie buvo šv.Pranciškus Asyžietis, šv.Dominykas, šv.Ignacas Lojola, šv.Teresėlė ir daugybė kitų visų laikų šventųjų ir didžių žmonių. Galima būtų atskirai kalbėti apie kiekvieną, kokius gigantiškus darbus jie atliko Dievo Bažnyčioje. Ir tik todėl, kad paklausė ir džiugiai į Viešpaties kvietimą atsakė „taip".

Kaip nuostabiai pakeitė Bažnyčios veidą popiežius Jonas XXIII. Jis padarė įspūdį net indiferentams ir netikintiems. O rinkimų metu visiems kardinolams atrodė, kad šis popiežius nepaliks istorijoje kokios nors didesnės žymės. Tačiau nuo jo prasidėjo Bažnyčios atgimimas. Kokias naujas viltis sukėlė Bažnyčioje popiežius Paulius VI, Jonas Paulius II ... Kiek daug gėrio paskleidė Bažnyčioje ir pasaulyje palaimintoji Motina Teresė ir daugybė kitų niekam nežinomų Dievo pagalbininkų. Nebūtų perdėjimas ar fantazija, jei pasakysiu, jog ir kiekvieną iš jūsų Dievas ir Marija numato specialiems uždaviniams – tam darbui, kurio už jus niekas kitas nepadarys. Mes nesame betiksliai gyvenimo žaisliukai. Dievas ir Marija tikisi mūsų pagalbos, mūsų iniciatyvos, mūsų gyvenimo aukos.

Ar mes pasirengę?.. Juk galime paklusti ir galime atsisakyti. Galime paskęsti pilkoje kasdienybėje ir tokiais likti iki gyvenimo galo... Galbūt pasmerktųjų kančia, taip pat skaistykloje esančių sielų skausmas ir bus pažinimas tų planų mūsų atžvilgiu, tų didelių dalykų, kuriuos Dievas norėjo per mus padaryti ir nepadarė dėl mūsų atsisakymo. Taigi, jei Kristui yra reikalingi žmonės įvykdyti jo planui, tai ar nenatūralu, kad pagalbininkų reikia ir Marijai, kuri Dievo planuose užima tokią ypatingą vietą? Juk Jos uždavinys nėra koks nors mažas ir privatus reikalas, kokio nors uždaro būrelio pašventinimas. Juk Ji visos Bažnyčios Motina, Dievo tautos Motina. Ji visų malonių Tarpininkė. Po Kristaus Ji yra pagrindinė jungtis tarp Dievo ir žmonių. Ir tam darbui Ji atiduoda visą savo meilę, išmintį, iniciatyvą – Ji dirba visa širdimi. Ypatingai ir asme-

niškai Ji išgyvena dėl savo vaikų likimo, trokšta jiems padėti, išgelbėti nuo blogio, kad nė vienas nežūtų... Ji tobuliausias Kristaus atspindys, pagrindinė Atpirkimo Dalyvė. Ir todėl Kristaus valia ir Jo vardu Ji, Pirmoji Pagalbininkė, kviečia mus visus Jai padėti.

Galilėjos Kanoje Ji parodė, kaip mes turime padėti. Ji kreipėsi į Jėzų su prašymu ir į tarnus su nurodymu. Tie tarnai buvo reikalingi, kad vanduo būtų stebuklingai perkeistas vynu ir mokinių širdyse gimtų tikėjimas. Ir taip jau bus visada. Visada bus reikalingos didžiadvasiškos sielos, vykdančios Marijos įsakymus. Jai herojiškai pakluso šv.Maksimilijonas Kolbė. Kokį neaprėpiamą darbą atliko tas žmogus tik dėl to, kad kaip kūdikis atsidavė dangiškajai Motinos Širdžiai, leidosi Jos vedamas ir iš visų jėgų bendradarbiavo su jam teikiama malone.

Marijai reikia mūsų maldos, tylios gyvenimo aukos ir didelės meilės, kad Ji galėtų įvykdyti savo Nekalčiausios Širdies planus. Juk Jai Švč.Trejybė patikėjo pagrindinį Bažnyčios atnaujinimo uždavinį.

Priklausyti Marijai, tapti Jos nuosavybe, bendradarbiauti su Ja dirbant didįjį žmonijos gelbėjimo darbą – kokia tai laimė, koks džiaugsmas, kokia tai nesuvokiama malonė!

Taip, Marija reikalinga mūsų pagalbos. Toks yra Dievo planas. Savo silpnutėmis rankomis galime suteikti galingos jegos gailestingoms Bažnyčios Motinos rankoms. Taigi ir iš manęs Marija laukia to nuoširdaus, kūdikiško ir džiaugsmingo „taip" – laukia mano nusiteikimo Jai padėti. Ji nori pasinaudoti mano gyvenimu ir mano didžiadvasiškumu plėsti žmonių širdyse savo Sūnaus Karalystę.

Reikia atsiduoti Marijai

Pirmutinė ir pagrindinė sąlyga padėti Marijai – tai tapti paklusniu Jos įrankiu. Norėdami kam nors padėti, turime gerai pažinti tą asmenį, žinoti jo troškimus, pažinti jo planus. Kitaip ne tik kad negalėsime jam padėti, bet, priešingai, galime viską sugadinti. Juk statant namus dirba daug žmonių, tačiau kiekvienas turi tiksliai žinoti, ką turi daryti. Turi žvelgti į brėžinius, klausyti nurodymų...

Panašiai yra ir su Dievo Karalystės statyba. Jėzus turi tobuliausią tos Karalystės planą. Marija apie jį žino ir kartu su Sūnumi vadovauja Dievo Karalystės kūrimui.

Kad mes galėtume vaisingai darbuotis ir jiems padėti, privalome turėti su Marija **nuolatinį kontaktą**, turime visada būti kartu su Ja. Jei to nebus, galime sukelti daug triukšmo, persidirbti, bet mažai nuveikti, o gal net ir daug ką sugadinti. Bet kaip tai sunku žmogiškai prigimčiai, kuri nuolat linkusi save parodyti, kuri taip trokšta visur įspausti savąjį ženklą. Juk mažas vaikas ir tas stengiasi visur parodyti savo norą viską atlikti pats. Kaip jam sunku paklusti, nusileisti, ko nors atsisakyti...

Bet kaip tai padaryti, kad galėtume visada būti vienybėje su Marija?

Mes žinome įvairius Marijai priklausomumo laipsnius. Yra žmonių, kurie jau mažai tiki, tačiau kartais dar sukalba „Sveika, Marija" – gal tai pažadas, duotas motinai, gal užsilikęs nuo jaunystės įprotis. Ir tikrai, neretai šis trapus ir plonas siūlas, rišantis jį su Marija, gelbsti žmogų paskutinę akimirką: prisimena Dievą, šaukiasi kunigo ir palieka pasaulį, susitaikęs su Dievu.

Kiti dažnai kalba Rožinį ir tokiu būdu, patirdami daugiau malonių, yra patraukiami arčiau Marijos, betarpiškai bendrauja su Ja. Mus su Marija jungia ir įvairios pamaldumo praktikos, Jos garbei atliekami ir Jai paskiriami geri darbai.

Bet Marija laukia iš mūsų kažko daugiau. Laukia to, kad galėtų mumis **laisvai pasinaudoti** pasaulio gelbėjimui. Ji prašo iš mūsų **didžiausios dovanos**: kad Jai atiduotume patys save. Ji laukia ne vaisių iš mūsų gyvenimo medžių, bet trokšta turėti kaip savo nuosavybę patį medį.

Visiškas atsidavimas Marijai – tai aukščiausias Jos pagarbinimo aktas ir tobuliausias būdas susijungti su Ja. Tai visiško pasitikėjimo dangiškąja Motina ženklas. Tai tikros meilės Marijai įrodymas. Tai aktas,

kurio nuostabiausių rezultatų niekada negalima numatyti, jeigu, žinoma, jį lydi gyvenimas atsidavimo dvasioje. Tai didžiulė, ypatinga malonė! Marija, panašiai kaip ir Jėzus, taria savo vaikams: „Ne jūs mane išsirinkote, bet Aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte ir neštumėte vaisių." Galime prašyti tos malonės ir tvirtai tikėti, kad ją gausime. Vien tai, kad ši paslaptis jau mums yra žinoma, atskleidžia mums Marijos kvietimo esmę, parodo mums Jos motinišką gestą: ateik ir būk su Manimi!

Nebijok, kad tuo sumažinsi Jėzui garbę – tai pati didžiausia klaida ir piktojo priešo klastingoji pagunda. Priklausydami Marijai, tobuliau ir labiau priklausysime Jėzui. Kaip upė teka į jūrą, nešdama savo vandenis, taip Marija visa atsidavusi savo Sūnui, Jam atiduoda viską, kas Jai skiriama. Atsiduodami Jai, eisime tobuliausiu ir tiesiausiu keliu į Dievą ir daugiausia pasitarnausime Bažnyčiai.

1924 m. Belgijoje mirė jaunas kunigas Edvardas Poppe. Dar prieš stodamas į kunigų seminariją, pasiaukojo Marijai, tapdamas Jos nuosavybe. Netrukus jis tapo vienas iš didžiausių Jos garbintojų. Kaip kunigas gyveno tik 8 metus, iš kurių 4 praleido ligos patale. Tačiau daugelis kunigų per visą savo ilgą gyvenimą nepadarė tiek daug, kiek jis. Per du metus, būdamas vikaras, pakeitė nukrikščionėjusios parapijos veidą. Pritaikė labai vaisingą eucharistinio auklėjimo metodą jaunimui. Rašė knygas, straipsnius. Kiekvieną savaitę 100000 belgų vaikų ir jaunimo laukė jiems pritaikytų vidinio gyvenimo šūkių ateinančioms dienoms. Į jo kuklų kambarėlį seselių vienuolyne, kuriame gyveno sirgdamas, rinkdavosi iš Belgijos ir užsienio žmonės, trokšdami kontakto su Dievu, norėdami su juo pasikalbėti, atlikti išpažintį. Palikdavo jo kambarėlį giliai sujaudinti, tarsi susitikę su Kristumi. Tai tik dalis jo apaštališko darbo. Jis pats prisipažino, kad už viską yra dėkingas Marijai, kurią mylėjo be ribų. Mirė nuo širdies ligos, turėdamas 34 metus. Jo laidotuvės tapo manifestacija. Netrukus keliolika kardinolų, šimtai vyskupų ir keliasdešimt tūkstančių kunigų kreipėsi į Šv. Sostą, prašydami jį paskelbti palaimintuoju.

Belgijos primas, pamaldusis kardinolas Mercier, yra pasakęs: „Kai jį pamačiau pirmą kartą, buvau sujaudintas iki širdies gelmių. Iš jo tryško malonė". Kitų kapai apauga žolėmis, prie jo kapo lankytojai iš viso pasaulio palieka žydinčias gėles.

Aštuoni kunigystės metai, o toks šventumas ir tokie nuostabūs apaštalavimo vaisiai! Ir viskas tik dėl to, kad be ribų pasiaukojo Marijai ir gyveno ta dvasia.

Kunigas, kuris elgiasi taip, kaip jis, visur junta ypatingą Marijos buvimą šalia ir Jos pagalbą. Ji yra kartu su juo prie altoriaus, kad susikaupęs ir išgyvendamas aukotų Eucharistinę Auką. Ji yra kartu su juo sakykloje ir išmeldžia palaimą jo žodžiams. Ji yra kartu klausykloje, kad būtų kantrus ir gailestingas kaip Jėzus ir suteiktų tikslių patarimų. Marija yra kartu su juo visur ir visada. Tą patį gali išgyventi ir kiekvienas tikintysis. Tai kelias, skirtas visiems Marijos vaikams.

Kai pasiaukosi Marijai, Ji bus visuomet kartu su tavimi. Neaplenks tavęs sunkūs momentai, išbandymai, nes kiekvieno krikščionio gyvenime turi pasirodyti kryžius. Ateis miglotos dienos, tamsios, be šviesos, be paguodos, kankins silpnybės, abejonės, apleidimo jausmas, bet kaip tik tada Marija bus ypatingai arti tavęs. Ji padės tau taip, kaip padėjo savo Sūnui, stovėdama po Kryžiumi.

Pasiaukojimas Marijai – tai kilnus ir lemiamas faktas. Jis turi savyje nuostabios galybės pakeisti sielą taip, kad po kurio laiko ji ima savęs nebepažinti – taip pasikeičia mintys, pažiūros, nuostatos, svajonės, veiksmai, įvairių pasaulio dalykų vertinimai...

Marija šį pasiaukojimo aktą priima labai rimtai. Ji tikrai pasiima mus sau, palengva pakeičia mus, atkurdama savo Sūnaus paveikslą, suteikia mūsų sielai savo Nekalčiausios Širdies palaimą – Jos reikalai, rūpesčiai, troškimai tampa mūsų. Mūsų nuosavybe tampa taip pat ir Jos džiaugsmai. Jausi Ją šalia savęs namuose, darbo vietoje. Ji išmokys tave bendrauti su žmonėmis, užmiršti save, padarys tave mielą Dievui ir žmonėms. Išmokys tave tinkamai praleisti poilsio laiką, kad atgautum jėgas. Ji drąsins tave kasdienybėje ir išmokys tikrojo džiaugsmo. Kartais, o gal ir dažnai pareikš tau ypatingą meilę. Ją tau parodys mažais ženklais, kuriuos tik tu vienas pastebėsi ir įvertinsi, bet jie tau taps tavo paslaptimi, kuri tave džiugins, užtikrindama, kad Motina budi ir tave labai myli.

Tokio pasiaukojimo aktas yra kupinas džiaugsmo ir šviesos, persunktas meilės ir aukos dvasios.

„Nekalčiausioji Mergele Marija. Tau paskiriu savo kūną ir sielą, visas maldas ir kasdieninį darbą, džiaugsmus ir kentėjimus, viską,

kas aš esu ir ką turiu. Džiaugsminga širdimi atsiduodu Tavo meilės vergystei. Tau palieku visišką laisvę pasinaudoti manimi sielų išganymui ir Bažnyčios, kurios esi Motina, pagalbai. Nuo šiol noriu viską daryti su Tavimi, per Tave ir Tau. Aš žinau, kad savo jėgomis nieko negaliu pasiekti. Tu gi viską gali ir todėl Tavimi visiškai pasitikiu. Padaryk, kad mano širdis, mano tėvynė ir visas pasaulis taptų Tavo ir Tavo Sūnaus tikrąja Karalyste. Amen.“

Gražus ir kilnus dalykas yra melstis į Mariją, bet nepalyginamai brangesnis ir didingesnis – gyventi ir priklausyti Jai.

Atsidavimas Marijai privalo būti visiškas

Juo labiau Dievo Motina mus sujungia su savo Sūnumi Jėzumi ir atiduoda Dievui, tuo tobulesnis ir tikresnis yra mūsų atsidavimas Jai. Atsiduoti turime visiškai. Tai reiškia atiduoti viską.

Atsidavimo akte mes sakome: „Tau paskiriu savo kūną ir sielą, visas maldas ir darbus, džiaugsmus ir kentėjimus, viską, kas aš esu ir ką turiu". Lengva tai pasakyti, bet nelengva įvykdyti. Kol viskas gerai sekasi, atrodo taip lengva ir malonu eiti tuo keliu. Mes beveik esame įsitikinę, kad tikrai priklausome Marijai. Bet štai koks išbandymas – netikėtas smūgis mūsų ambicijoms, savimeilei – ir visas įsivaizduojamas pamaldumas, priklausomumas subyra į dulkes. Net ir švenčiausiuose dalykuose negalime remtis savo jėgomis. Kaip žmogus sugeba save apgaudinėti ir įsivaizduotą pamaldumą arba šventumą laikyti tikru pinigu. Tik išbandymas, tik gyvenimo kryžius parodo mūsų tikrą vertę, atskleidžia tikrą širdies turinį. Tik išbandymo metu nukrinta visos kaukės, ir mes pasirodome tokie, kokie esame...

Todėl taip svarbu eiti tuo atsidavimo keliu, bet tikrais žingsniais, laikantis Mamos rankos.

Taigi, atiduodami savo kūną Marijai, mes esame pasiruošę jį aukoti Dievo garbei, Dievo valios vykdymui, kad būtų įvykdytas didysis ir nuostabusis Kūrėjo planas. Visiškai pasitikėdami leidžiame Marijai, kad Ji laisvai panaudotų mūsų fizines jėgas ir galimybes savo Sūnaus Karalystės reikalams. Ar tarnausiu Dievui pilnas fizinių jėgų, ilgai gyvendamas, ar, priešingai, būsiu ligų ir kentėjimų varginamas? O gal manęs lauks ankstyva mirtis? Visa tai ramiai ir dėkingai priimsiu iš savo Motinos rankų. Todėl, kad Marija geriau žino, kas man ir Bažnyčiai yra geriausia ir naudingiausia.

Atiduoti savo kūną – tai reiškia panaudoti jį su visomis jo jėgomis ir galiomis vien Dievo garbei, vien pagal Dievo valią.

Panašiai atiduodame Marijai teisę į mūsų sielą ir visas jos galias: protą, širdį ir valią. Mes pasiryžtame, kad vidiniame gyvenime, dvasiniuose išgyvenimuose viskas vyktų pagal Dievo valią ir planą ir tikime, kad Marija mums tikrai padės. Nebūtinai tai turėsime apčiuopiamai pajusti, bet būsime tvirčiausiai įsitikinę, kad Ji visada bus šalia mūsų.

O kadangi mūsų vidus yra paliestas skaudžių gimtosios nuodėmės pasekmių, mes maldausime Marijos, kad Ji pakeistų mus, auklėtų mus.

Jai patikime protą, kad Jai padedant pasikeistų mūsų mąstymo būdas, kad jis taptų dvasingesnis, panašus į Marijos. Juk tiek daug mūsų širdyse egoistiškų, ambicingų, piktų, pavydžių ir gal ne visai tyrų minčių – minčių be meilės. Atsidavimu mes suteikiame Jai teisę ir prašome, kad Dievo malonės jėga visa tai pakeistų, nutyrintų, nuskaistintų. Tada mūsų mintys bus panašios į Marijos mintis.

Patikime Jai ir mūsų širdies jausmus. O kiek juose yra netvarkos, nuodėmingų prisirišimų... Kaip musės limpa prie medaus, taip mūsų širdys prisiriša prie kokio nors kūrinio, ir mes prarandame savo širdies laisvę ir ramybę. Marija nori mūsų jausmus sukilninti, padaryti panašius į Jos Nekaltosios Širdies jausmus. Jie taps tada aiškūs, kilnūs ir skaistūs.

Atiduodame Jai taip pat ir savo valią. O tai reiškia, kad norime visada daryti tik tai, kas Jai patinka ir ko nori Dievas, ir prašome, kad Ji padėtų, nekreipdama dėmesio į mūsų protestus. Juk jei kas jau yra Marijos nuosavybė, jis jau nebepriklauso sau!

Visiškai pasitikėdami, atiduodame Jai mūsų sielos raktą, leidžiame Jai tvarkyti, šalinti trūkumus, stiprinti ir vesti tvirta motiniška ranka.

Jei mes tai, kas pasakyta, gerai suprastume, kokia ramybė, kokia paguoda, koks džiaugsmas apsigyventų mūsų širdyse!

Visiškas atsidavimas paliečia taip pat ir mūsų išorinį, materialinį gėrį. Visa, ką mes turime: butą, drabužius, gyvenimo reikmenis, knygas ir tai, ką ateityje įsigysime, – visa nuo to momento tampa Jos nuosavybe. Mes leidžiame visa tai Jai tvarkyti, nekreipdami dėmesio į save, mūsų norus ar troškimus. Naudosimės laisvai viskuo, ką turime, bet būsime visiškai pasirengę be jokio gailesčio atiduoti viską, netekti visko, tapti neturtingais, jeigu tai, Jos manymu, būtų naudingiau mums patiems, artimo gėriui ar Bažnyčiai.

Laisvė, tobula laisvė nuo visokių priklausomybių – tai gražiausias atsidavimo vaisius!

Kartą liga privertė šv. Maksimilijoną Kolbę ilgesnį laiką pasilikti lovoje. O čia laukė skubus darbas, kuris verste vertė darbuotis, bet gydytojas uždraudė jam bet kokį darbą ir nustatė gydymo režimą. Ir štai vieną dieną ligonis tarė slaugančiam broliui: „Mielas broli, paimk mano

KAZIMIERO K. BAŽNYČIA
TELŠIŲ VYSKUPIJA

akinius ir padėk prie Dievo Motinos statulos!“. Vienuolis įvykdė jo prašymą. Bet po valandėlės šventasis vėl jo prašo: „Brolau, paimk mano laikrodį ir padėk prie Nekalčiausiosios kojų!“. Brolis neramiai pažvelgė į jį, nieko nesuprasdamas, bet prašymą įvykdė. Matydamas jo susirūpinimą, šv. Maksimilijonas Kolbė juokdamasis pasakė: „Akiniai yra mano simbolis. Man atrodo, kad aš dabar turiu rūpestingai tikrinti korektūrą spaudai, tačiau Marija nori ko kito. Ji turi teisę į mano akis. Tik į Ją vieną ir vien į Ją turiu žvelgti be paliovos. Laikrodis yra laiko simbolis. Aš manau, kad turiu jį praleisti dirbdamas, o štai dabar turiu gulėti, nieko neveikdamas. Bet mano laikas yra taip pat Jos nuosavybė. Jokia akimirka nepriklauso man. Tegul Ji viską tvarko kaip tik nori“.

Štai pavyzdys, kuris parodo, ką reiškia Marijai atiduoti viską. Jei norime, kad mūsų atsidavimas būtų tikrai visiškas, turime pagaliau savo Švč. Motinai atiduoti taip pat ir antgamtines gėrybes, taigi ir malonės dovanas, mūsų bendradarbiavimo su malone vaisius – viską, ką turime šioje srityje. Tarp tų visų turtų yra tokie, kokių negalime kitiems perleisti, – tai pašvenčiamosios malonės laipsnis ir nuopelnai amžinajam gyvenimui. Tai mūsų dvasinis lobis, kurį sunaikinti gali tik mirtinoji nuodėmė. Šiuos lobius paskiriame Marijai kaip savo didžiausią turtą, kad Ji padėtų mums juos išsaugoti ir padidinti.

Kitas antgamtines gėrybes: gaunamus atlaidus, atsiteisimo malones, mūsų maldų vaisius atiduodame Jai, kad Ji laisvai visu tuo pasinaudotų ir atiduotų tiems, kam Ji pati panorės. Tačiau, kaip keista, kad tuo pasiaukojimu, kuris viršija bet kokius vienuolinius įžadus, mes nieko neprarandame!

Į Marijos rankas sudedame viską: praeitį, dabartį ir ateitį, išsižadame bet kokio prisirišimo, net ir prie gerų dalykų... Norime priklausyti tik Jai ir kartu su Ja ir per Ją – Dievui. Ir tik tada, kai jau nieko nuosavo nebeturėsime, o viskas priklausys Jai ir nuo Jos, mes tikrai tapsime Jos vaikais, Jos tikra, amžina nuosavybe. Tik tada tapsime Dievo vaikais pagal Evangeliją, vaikais, kurie visų pirma ieško Dievo Karalystės!

Tai padeda mums visiškai pamiršti save, nesiremti savimi: nei savo išmintimi, nei sugebėjimais, nei savo savybėmis, nei pagaliau daiktais, kurie yra mūsų žinioje, – remiamės išimtinai tik Dievu.

O tai yra tobulo ir visiško pasitikėjimo ženklas, nes pasitikėjimas yra pagrindinė Marijos vaikų savybė, kurios Ji labiausiai trokšta ir reikalau-

ja. Pagaliau atiduodame Marijai ir savo trūkumus, ir nuopuolius. Jos nuosavybe tampa ir visos mūsų klaidos, ir klaidžiojimai. Ji padeda nutraukti ryšius su blogiu ir išveda mus į šviesą. Čia išsipildo Šv. Rašto žodžiai: „Mylintiems Dievą, viskas išeina į gera". Marija viską nuvalo ir nuskaistina savo Nekalčiausios Širdies meilės ugnimi ir apsaugo nuo ateities klaidų. Išmintingoji Mergelė suteikia tikros gyvenimo išminties, kuri kreipia mus į tiesų ir be kompromisų kelią.

Atidavimas visko Dievui per Mariją suteikia Viešpačiui didžiausią garbę, o Bažnyčiai ir žmonijai didelę palaimą. Daugiau padaryti jau nieko nebegalime. Geroji Motina, vykdydama Dievo planą, gali mumis visais laisvai naudotis. Mes tuo laimime nuopelnus – vidinę laisvę ir ramybę.

Kiek daug sielų kenčia, nežinodamos kaip pasielgti, ką daryti, kas yra geriau, ko nori Dievas, kas yra naudingiau?.. Kitos sielos gyvena nuolatos save apgaudinėdamos įsivaizduotomis dorybėmis, Dievo vardu visur prakišdamos savo valią, vergaudamos kūriniams, tapdamos savo silpnybių vergėmis...

Mūsų elgesio normą padiktuoja kiekviena gyvenimo akimirka, per kurią mums pasireiškia Marijos valia. Juk jei žinome, kad gyvenime nėra jokių atsitiktinumų, tai aiškiai suprantame, kad viską mūsų gyvenime, net smulkmenas, planuoja gerojo Tėvo ranka. Toks mūsų gyvenimo suvokimas parodo giliausią mūsų tikėjimą ir didelę meilę!

Dievui patinka tokios sielos, kurios nematuoja, ką būtinai reikia padaryti, o ką galima apleisti – tokios sielos vienu gestu atiduoda Dievui viską. Taigi ir Dievas nesileidžia aplenkiamas didžiadvasiškumu – ir Jis atsiduoda sielai be ribų. Kiek mes Jam atsiduodame – tiek Jis atsiduoda mums. Tokio atsidavimo vaisius yra vidinė laisvė nuo visokių baimių, skrupulų, abejonių...

Kiek daug žmonių tiesiog paniškai bijo ligų, jiems brangių daiktų praradimo, gyvena nuolatinėje baimėje ko nors netekti, niekada neturi širdies ramybės, išgyvena dėl apkalbų, gero vardo praradimo, šmeižtų... Ta baimė kartais būna tokia didelė, kad žmogus tampa neurasteniku, tiesiog ligoniu.

Iš anksto Dievui per Mariją pavedame visas teises į mūsų asmenį ir į tai, kas mus sieja su kuo nors, – jei tas atsidavimas tampa tikras ir realus, pamažu dingsta bet kokia baimė. Nebijome žmonių, nors jie mums ir

grasintų, nustojame bijoti visokių nelaimingų įvykių, ramiai žvelgiame į visokius nemalonius ir skausmingus išgyvenimus. Juk tuo atsidavimu iš anksto susitaikome su viskuo, ką atsiųs Dievo Apvaizda. Todėl nutrūksta visokie saitai, kurie pančioja žmonių žingsnius, – tų žmonių, kurie nepažįsta tos palaimintosios laisvės.

Kai šv. Pranciškus Asyžietis, atsiliepdamas į Kristaus kvietimą, išsižadėjo visko ir pusnuogis, nieko neturėdamas išėjo iš Asyžiaus, iš džiaugsmo pradėjo dainuoti. Pagaliau jis pasijuto laisvas, visi pančiai nukrito, atsileido visi varžtai, kaustę sielą.

Panašų džiaugsmą išgyvena tas, kuris ne vien tik dvasiškai, bet laisva valia ir troškimu paliko viską, atiduodamas Marijai. Toks žmogus visada sieloje išlaiko dvasios pusiausvyrą, nes viduje viešpatauja tvarka. Šv. Maksimilijonas Kolbė buvo visai ramus kalėjime ir mirties lageryje.

Atsidavimas Marijai – tai Evangelijos įgyvendinimas, o Evangelija yra stebuklingas vaistas visoms sielos ligoms.

Kartą šv. Maksimilijonas Kolbė tarė savo broliams: „Jeigu jūs žinotumėte, koks aš esu laimingas. Mano širdis kupina laimės ir ramybės, kokia tik žmogus gali džiaugtis šioje žemėje. Nežiūrint kasdienių rūpesčių, kažkur širdies gelmėje visada viešpatauja ramybė ir laimė, kurios negalima žodžiais išreikšti. Brangūs vaikai, mylėkite Nekalčiausiąją, mylėkite Ją, o Ji jus padarys laimingus".

Marija nori ir mums suteikti tą visišką laimę, todėl artinkimės prie Jos su kūdikiška dvasia, meile ir pasitikėjimu.

Kad padėtume Marijai Bažnyčioje, reikia tapti Jos nuosavybe

Dažnai žmonės atsiduoda Marijos globai. Tikintiesiems tai įprasta. Juk tokia dažna ir taip mylima malda yra antifona po Švč.M.Marijos litanijos: „Tavo apgynimo šaukiamės". Bet yra dar geresnis būdas atsiduoti Marijai – ir ne tik Jos globai, bet tapti Jos realia nuosavybe. Geresnis būdas, kadangi nesavanaudiškas.

Atsiduodami Marijos globai mes prašome, kad Marija mums padėtų, pagelbėtų mums savo galia ir pagalba. Atsiduodami Marijos nuosavybei, mes trokštame Jai pasitarnauti, Jai padėti, būti Jos dispozicijoje Bažnyčios ir viso pasaulio reikaluose.

Būna tokių atvejų, kai tėvai patiki savo vaiką kieno nors laikinai globai. Tačiau tas vaikas ir toliau priklauso tėvams. O būna ir tokių atvejų, kad atiduoda vaiką kitiems, perduodami naujiems globėjams savo tėviškas teises. Tada jau vaikas nebepriklauso buvusiems tėvams, bet yra naujų globėjų nuosavybė. Panašiai ir mes atiduodame Marijai teisę į save pačius, išsižadame teisių patys į save!!!

Ta mintis labai dažnai kartojasi šv. Maksimilijono Kolbės kalbose. Kadaise jis rašė: „Visuomet atsimink, kad esi visiškas, neribotas, besąlyginis, neatšaukiamas Nekalčiausiosios daiktas ir nuosavybė. Kuo tu esi, ką tik turi, yra Jos nuosavybė. Taigi, su visu tuo tegul Ji daro tai, ką nori Ji, o ne tu." Jis asmeniškai taip ir elgėsi. „Gyvenimas ir kiekviena akimirka, mirtis, kur ji įvyktų, kada ir kaip, visa amžinybė – visa tai yra Tavo, o Nekalčiausioji. Daryk su visu tuo, kaip Tau patinka," – kalbėjo jis kita proga.

Atsidavimas Marijos nuosavybei – tai ne kas kita kaip pripažinimas suverenių Dievo, kuris yra absoliutus visko Savininkas, teisių. Jis mus sutvėrė ir nuolat palaiko būtyje. „Jis mūsų Dievas, o mes esame tauta, kurią jis gano, kaimenė, kurią jis veda," – rašoma 95 psalmėje.

Kristus mus, nuodėmės vergus, atpirko savo brangiausiojo Kraujo kaina, todėl Jo nuosavybe esame dar ir kitu atžvilgiu. Labai įtikinamai kalba šv. Paulius laiške romiečiams: „Nė vienas iš mūsų negyvena sau, nė vienas sau nemiršta. Ar gyvename, Viešpačiui gyvename, ar mirštame, Viešpačiui mirštame. Taigi ar gyvename, ar mirštame, – esame Viešpaties." (Rom 14, 7–8).

Nuo to laiko, kai pasakiau „Atsiduodu, Marija, Tavo nuosavybei“, aš jau nebegaliu priklausyti sau. Priklausau visiškai tik Jai. Bet, kad tai nebūtų tik tušti žodžiai, tai turiu apmąstyti, į tą paslaptį turiu įsigyventi, šia priklausomybe turi būti persunkta visa mano būtybė. Negaliu nieko laikyti savu, niekuo negaliu laisva valia naudotis... Matome, kokie neapsakomai tolimi horizontai atsiveria mums po tokio atsidavimo. Įsipareigojame viskuo naudotis tik pagal Dievo valią, pareikštą mums per Mariją. Viskas perkelta į mūsų paprastą kasdienybę ir yra ne kas kita kaip moralinio tyrumo ir šventumo kelias. Tame atsidavime pabrėžiami du žodžiai – „visiškai“ ir „Jos nuosavybė“ – pamaldumą Marijai perkelia į ypatingų vidinių išgyvenimų sferą – atsiveria prieš akis nauja gyvenimo realybė. Mes pradedame suprasti jų radikalumą, t.y. jų didžiadvasiškumą, totalinį atsidavimą. Tai tikras šventumo kelias.

Žmonių kalboje yra keturi žodžiai, trumpi ir paprasti, bet gilūs ir perpildyti jausmų ir valios turtingumu. Tai žodžiai: „aš“ ir „tu“, „mano“ ir „tavo“.

Kaip džiaugiasi jaunasis ar jaunoji, girdėdami iš mylimojo asmens lūpų žodžius: „Tu esi mano...“ Jie kyla iš širdies gelmių, juos lydi kilnūs jausmai. Bet jie neišreiškia visiškos meilės. Juk jie daugiau reiškia egoizmą... Esi mano... Juk aš kitą žmogų laikau nuosavybe. Ir štai užtenka tik mažo pakeitimo ir nuostabiai pasikeičia tų žodžių turinys. Juk vietoj to, kad pasakytume „tu esi mano“, tereikia ištarti „aš esu tavo“ – ir pasikeičia labai daug kas. Pirmoji frazė yra pasisavinimas, o antroji – dovana, didžiulė savęs paaukojimo dovana, atidavimas kitam savo asmens – tai, kas mumyse labiausiai asmeniška, vertingiausia ir brangiausia. Pasisavinimas dažnai nuliūdina... Atidavimas jungia ir teikia džiaugsmą.

Pažvelkime į kasdieninį vaikų gyvenimą. Jei bežaisdami su lėlėmis, tartų vienas kitam „Tai mano lėlė“, atstumtajam pradėtų riedėti ašaros. Bet jei pasakytų „Imk, tai tavo lėlė“, pradėtų iš džiaugsmo švytėti akys ir šypsotųsi lūpos... Tokie paprasti vaizdeliai, bet kiek daug jie mums pasako, kiek daug atskleidžia. Analogiškai ir mes, suaugę, išgyvename savąsias problemas.

Panašiai tai išgyvena ir mūsų dangiškoji Motina: mūsų atsidavimas Jos nuosavybei yra Ją džiuginanti mūsų meilės dovana.

Tą išgyvensime ir mes, kai įžengsime į dangų, ir Dievas mums tars: „Esu visas tavo“. O mes, išlaisvinti iš visokių žemiškųjų pančių, iš visokių pažinimų ribotumo, išvydę Dievą, apsvaiginti jo nuostabiausio grožio ir pažindami Jį, kaip Aukščiausiąjį Gėrį, atsakysime virpančia iš džiaugsmo širdimi: „Esu visas Tavo“. Ir ta be ribų mums teikianti laimę akimirka tęsis amžinai. Tai bus mūsų dangus. Išgyvensime kada nors ir tą akimirką, kai išvysime savo dangiškąją Motiną, kurią mylėjome žemėje, ir iš Jos lūpų taip pat išgirsime žodžius: „Esu visa tavo“, o mes nusižeminę, be ribų laimingi, Jai atsakysime: „Esu visas Tavo“.

Atrodo, kad apie tokius dalykus per anksti kalbėti, kai dar esame pasinėrę į to žemiško gyvenimo sūkurius, kurie dar labai trukdo mums pažinti Aukščiausiąjį Gėrį. Ne, ne per anksti. Kiek daug šviesos, kiek paguodos mums duoda tokie svarstymai. Kaip jie ugdo mūsų meilę, atpalaiduoja mūsų širdis nuo visokių prisirišimų. Juk šv. Paulius aiškiai sako, kad mūsų elgesys ir mintys turi būti danguje, ten, anapus... Tik taip pajėgsime sėkmingai kovoti tą gyvenimo kovą ir nepasiduosime piktojo žabangoms.

Laimingas yra žmogus, kuris tuos žodžius sugeba ištarti Dievui ir Marijai, dar gyvendamas žemėje, būdamas kūne! Jie išreiškia esminį momentą jų gyvenime. Tai lyg kryžkelė, nuo kurios prasideda nuostabiai graži, plati ir didinga autostrada į dangų.

Ir vargingas tas žmogus, kuris niekada to neišgyveno, kuriam žodžiai „aš“ ir „man“ tėra visas jo gyvenimo turinys.

Marija tobuliausiai išgyveno tą akimirką ir Dievas leido, kad Jos Širdies paslaptis būtų ir mums atskleista. O ta paslaptis taip mažai žinoma žemės vaikams. Išklausiusi Angelo žodžius ir jo paaiškinimą gilioje refleksijoje Ji ramiai atsako: „Štai, aš Viešpaties tarnaitė“, – o tai reiškia: „Esu visa Tavo“!

Niekas negalės suprasti tų subtilių jausmų ir išgyvenimų, kurie tada gimė Jos Nekalčiausioje Širdyje. Galime tik nusižeminę mąstyti, kad esame didžiulės bei šventos paslapties prieigose. Ir niekas iš mūsų nepajėgs taip tikrai ištarti Dievui, kaip ištarė Ji: „Esu visa Tavo“!

Tačiau, kai atsiduodame Jai, patikime savo skurdžią ir gležnutę būtybę Jos nuosavybei, Marija mus atiduoda Dievui, sutelkdama mūsų pasiaukojimo aktui savo asmeniško pasiaukojimo spindesį. Mes kaip lašelis vandens, įlietas į vandenyną, ištirpstame Jos atsidavime Dievui.

Baigus popiežiaus rinkimus, savo kalboje naujai išrinktas popiežius Jonas Paulius II pasakė: „Šią sunkią ir pilną baimės valandą privalome sūnišku atsidavimu kreipti savo mintis į Mergelę Mariją, kuri Kristaus paslaptyje gyvena ir veikia kaip Motina, ir turime pakartoti tuos žodžius: „visas Tavo" – „Totus Tuus", kuriuos vyskupo konsekracijos dienoje įrašė į savo širdį ir herbą". „Totus" – visas. Tai išreiškia visišką atsidavimą. „Tuus" – tavo, išreiškia visišką atsidavimą Jos nuosavybei. Taip atsidavė Marijai Karolis Vojtyla, tokį šūkį įrašęs savo vyskupiškame herbe. Ir Marija vedė jį per gyvenimą, nuvesdama net iki popiežiaus sosto. Tai Jos veikla, Jos darbas, Jos auklėjimo vaisius. Ji išmeldė savo ištikimam sūnui malonę, kad jis taptų aukščiausiu Bažnyčios vadovu. O jis viso pasaulio akivaizdoje liudijo, kad esąs Jos nuosavybė ir Jos rankose nori būti visada. Save patį, savo gyvenimą, Kristaus Vietininko veiklą jis pasitikėdamas pavedė Marijos Motiniškajai Širdžiai: „Totus Tuus" – „Visas Tavo". Nieko malonesnio negali būti Marijos Širdžiai, girdint tokius žodžius iš savo vaiko lūpų. Tai gražiausias himnas, pagarbinimo giesmė dangiškajai Motinai.

Argi mums nieko nesako tas pavyzdys? Vienas Marijos vaikas, iškeltas į altoriaus garbę – šv. Maksimilijonas Kolbė, kitas – aukščiausias Bažnyčios Ganytojas, Dievo Tarnas.

Tai ženklas Bažnyčiai. Ženklas mums.

Atsiduok Marijai kaip įrankis

Dievas, galėdamas viską padaryti pats, labai dažnai pasinaudoja savo kūriniais kaip įrankiais, kad įvykdytų savo valią, realizuotų savo planus. Juk Dievas gali pats mus apšviesti ir sušildyti, tačiau sukūrė saulę, kad ji mums šviestų ir šildytų. Dievas pats galėtų maitinti savo vaikus, kaip kad padaugino duoną Kristus, tačiau mums davė gyvulius, augalus ir vandenį.

Jis pasinaudoja tėvais, kad pašauktų mus į gyvenimą ir subrandintų normaliam žmogaus egzistavimui. Panašiai Viešpats veikia ir antgamtinėje srityje. Malonių šaltinis yra tik Jis pats, Švč. Trejybėje vienas, kuris gyvena nepricinamoje šviesoje, tačiau mums malonę teikia padedant kitiems kūriniams, kurie tampa šiuo atžvilgiu Jo įrankiais.

Pirmas ir pagrindinis malonės tarsi įrankis yra Kristus savo žmogiškąja prigimtimi, o greta Jo, nuo Jo priklausomas, bet neišskiriamai su Juo sujungtas įrankis – Marija, Atpirkimo Bendradarbė, visų malonių Tarpininkė. Niekas negauna jokios malonės be Jėzaus per Mariją. Jėzus kartu su Marija pasinaudoja kitais įrankiais dvasinei Bažnyčios statybai – kunigais. Išganytojas per juos aktualizuoja savo Auką ir atsiduoda žmonėms per kitus sakramentus. Kunigų bendradarbiavimo dėka moko, auklėja ir veda Dievo tautą žemiškais gyvenimo keliais. Dievo tauta – tai visi krikščionys. Kiekvienas iš mūsų yra pašauktas perteikti kitiems Dievo dovanas: sutuoktiniai vienas kitam, tėvai savo vaikams, draugai draugams, vieni kitiems. Toks yra Dievo planas ir todėl kiekvienas yra pašauktas būti įrankiu Kristaus ir Marijos rankose.

Mūsų Motina yra tobuliausias ir universaliausias įrankis: Ji perteikia visų laikų malones visiems žmonėms. Mūsų patarnavimo ratas yra apribotas tam tikro asmenų skaičiaus, tam tikrų galimybių, bet ir tai suteikia mums neregėtą ir neapibrėžtą galimybę daryti gera.

Neprotinga kūrinija Dievui tarnauja be jokio pasipriešinimo ar svyravimo. Dievas juos valdo kaip nori, nebent piktoji dvasia ar nuodėmingas žmogus savo nedora įtaka juos panaudoja blogiui. Tada Dievas tai leidžia, nes gerbia mūsų, net ir piktam panaudojamą laisvą valią.

Tačiau asmenys tampa malonės įrankiais savo laisvu pritarimu, paklusnumu ir atsidavimu. Norėdamas pasiekti savo tikslą, Dievas gali pasinaudoti ir nusidėjėliu, bet vis dėlto tai daro retai.

Pasaulyje yra tiek daug blogio, melo, skriaudų ir nusikaltimų, kadangi žmonės nenori būti Dievo įrankiais, veikia savavališkai, neatsižvelgdami į Dievo tvarką, Jo siekius, Jo valią, dažnai prieštaraudami Jo užmojams. Koks būtų nuostabiai laimingas žmonių gyvenimas, jei visi laisvai ir noriai sutiktų būti Dievo įrankiais, skleisti pasaulyje gėrį ir malonę.

Gal kas norėtų pasakyti: „Esu laisvas asmuo ir nenoriu būti kieno nors įrankis". Tokiam reikėtų atsakyti: „Būk atsargus taip manydamas! Juk panašiai pasielgė maištaujantieji angelai ir prarado viską. Galbūt būtų pagrindo tokioms mintims, jei pasaulis egzistuotų nepriklausomai nuo Dievo. Deja, yra kitaip". Dievas viskam vadovauja, laikydamasis savojo kūrybos plano. Jis ir tave sukūrė jau turėdamas tau specialų uždavinį. Tu su visu savo gyvenimu esi jau įjungtas į Dievo planą. Prie šios minties turime ilgiau sustoti, susimąstyti. Ta mintis mus nuramina, paguodžia ir suteikia didžiulį džiaugsmą. Gerasis Tėvas yra prie mano gyvenimo vairo. Tiktai Dievo plano rėmuose ir paklusdamas Jam, aš tikrai tapsiu tuo, kuo turiu būti, t.y. savimi, ir taip pat kitiems padėsiu pačiu tinkamiausiu būdu.

Kiekvienam yra tik viena vienintelė galimybė tikrai žmogiškai didybei, asmenybės išsiskleidimui – tai vykdyti Dievo planą, paklusti dangiškojo Tėvo valiai. Kitu keliu eidamas, nors jis tau atrodytų ir labiausiai žavintis bei geriausias, būsi mažesnis.

Atsidavimas Marijai jokiu būdu nereiškia pasyvumo, bejėgiškumo ar iniciatyvos trūkumo. Priešingai – būti Dievo įrankiu Marijos kelyje, būti Švč. Mergelės Marijos rankose pranoksta bet kokią žmogišką iniciatyvą ir veiklumą. Visų pirma todėl, kad saugo mus nuo bereikalingo jėgų išeikvojimo nereikalingiems dalykams ir padeda pasirinkti pačius geriausius, reikalingiausius. O taip pat ir dėl to, kad toks kelias padeda mums visiškai pasitikėti Dievu, remtis vien tik Juo. Juk pasitikėjimas Dievu kalnus perkelia!

Tie, kurie vykdo Dievo planą, turi teisę gauti visas reikalingas malones ir jas gauna, jei prašo. Gauna šviesos ir jėgų, remiasi Dievo visagalybe. Dievas yra pasirengęs jų rankomis net stebuklus daryti ir juos daro. Kokios tad galybės remiamas žmogus keliauja šios žemės keliais tėviškės link!..

Pažvelkime į šv. Maksimilijoną Kolbę. Nuolat prie jo grįžtame, nes

jis labai akivaizdžiai moko mus to kelio. Ar jis būtų padaręs ką nors didingesnio, jei nebūtų buvęs įrankis Marijos rankose?

Be pinigų ir paramos, būdamas labai silpnos sveikatos, jausdamas pasipriešinimą ir net pačių artimiausių žmonių trukdymus, šis kuklus vienuolis vienas atliko gigantiškus darbus, kurie tebespinduliuoja iki šių dienų. Atrodė, kad jis imasi neįmanomų dalykų, kai atėjo į tuščią lauką, kuriame turėjo įsikurti būsimasis Niepokalianovas ar, kai neturėdamas jokių pragyvenimo priemonių, išvažiavo į Japoniją. Visi abejojo, tik jis vienas žinojo, kad to nori Nekalčiausioji, kad jis yra tik įrankis Jos rankose ir todėl Ji pati viskuo pasirūpins. Ir pasitikėjimas Marija jo neapvylė!

Šv. Tomas Akvinietis moko, kad žmogus tiek tobulėja, tiek žengia į priekį, kiek pasinaudoja tobulesniais už save. Dievas yra pats tobulumas: kas Jam atsiduoda, tobulėja pačiu tinkamiausiu būdu. Dievas yra „actus purus" – grynasis aktas, grynasis aktyvumas, veiklumo pilnatvė. Juo labiau pajėgiame Jam atsiduoti, tuo labiau Jis mus suaktyvina ir mūsų veiklumą nukreipia geriausia linkme. Tik Jis vienas turi visos kūrinijos planą, tik jis vienas žino, kas šią akimirką yra geriausia. Leiskime, kad ši tiesa labiau mus apšviestų ir nuramintų.

Krikščioniškasis gyvenimo stilius – būti Dievo įrankiu. Taip gyveno Jėzus – kilniausias mūsų pavyzdys. Net Jis neplanavo savo gyvenimo ir veiklos pagal savo valią, bet pasakė: „Iš savęs aš nieko negaliu daryti... aš ieškau ne savo valios, bet valios to, kuris mane yra siuntęs" (Jn 5,30). Kristus niekada neieškojo sau patogumų, niekada neveikė pagal savo pageidavimus, bet išpažino: „Visuomet darau, kas Jam patinka" (Jn 8,29). Jam – tai reiškia Tėvui. Ir nors buvo labai sunku, kalbėjo Jam: „Tebūna ne mano, bet tavo valia" (Lk 22,42).

Lygiai taip pat gyveno ir pirmoji tobuliausioji krikščionė Marija: „Tebūna man, kaip tu pasakei" (Lk 1,38). Marija vairuoja mūsų gyvenimą Dievo vardu. Atsiduodami Jai, galime geriau tarnauti Dievui, tobuliau vykdyti Jo valią, nes Ji, būdama tobuliausias Šv. Dvasios įrankis, padeda ir mums būti paklusniais įrankiais, vykdantiems Dievo sumanymus.

Taigi matome, kad visiško atsidavimo Marijai kelias nėra tik kažkokia šalutinė, nereikšminga privataus pamaldumo rūšis, bet veda mus į tikro, krikščioniško gyvenimo gelmes, plačiausiai atveria mūsų širdis

pasitarnauti visai Bažnyčiai, visai Dievo Tautai.

Vėl grįžkime prie šv. Maksimilijono Kolbės. Jeigu jis atsidavė Nekaltajai, tai ne todėl, kad norėjo turėti ramų ir užtikrintą gyvenimą. Priešingai, jis norėjo nuveikti kiek galima daugiau, norėjo visą pasaulį Jai laimėti, ir iš tikrųjų jo darbo rezultatai stulbinantys!

Panašiai yra ir su kiekvienu, kuris įžengia į atsidavimo kelią. Jam nepristigs darbo, net kartais atrodys, kad tai viršija jo jėgas. Marija neleidžia snausti ar būti neveikliam, bet pasinaudoja kiekvieno auka Bažnyčios gerovei. Ji myli savo vaikus rūpestinga meile ir pasinaudoja jų veikla, tačiau suaktyvindama jų darbą daro tai geriausiu ir mieliausiu mums būdu. Šv. Maksimilijonas Kolbė visada troško būti Jos įrankis – protingas, kūrybingas, tačiau visiškai atsidavęs. Ji kreipė jo žingsnius ir mintis, o jis klausė Jos kaip kūdikis. Čia ir buvo jo pasisekimo ir vaisingo darbo paslaptis.

Jis rašė saviesiems: „Esi Jos rankose įrankis, taigi daryk tik tai, ko Ji nori. Viską priimk iš Jos rankų".

Iš kelionės į Japoniją jis siunčia laišką, atskleidžiantį esminį savo dvasingumo bruožą: „Labai prašau jūsų maldos, kad Nekalčiausioji vadovautų visai kelionei pagal savo norą: kiekvienai minčiai, kiekvienam žodžiui, veiksmui, kad nieko nedaryčiau pats iš savęs. Kitaip sakant, nesugadinčiau Jos planų".

Įsigilinkime į tas mintis ir prašykime Marijos, kad ir mus Ji pasiimtų kaip įrankius padėti Bažnyčiai, padėti sieloms. Taip pat branginkime visus, kurie mums patiems yra malonės įrankiai. Per juos Jėzus ir Marija atskleidžia mums savąją meilę.

Laimėti pasaulį Dievui ir Bažnyčiai, atrodo, beviltiškas darbas. Juk kaip galima atvesti prie Dievo beveik tris milijardus nekrikščionių? Kaip suvienyti pusę milijardo atsiskyrusių nuo katalikybės brolių? Kaip atgaivinti mirusius Bažnyčios vaikus, užnuodytus nuodėmėmis? Tokios mintys labai prislegia. Mes labai gerai suprantame, kad savo jėgomis tikintieji to niekada nepadarys. Iš savo praktikos žinome, kaip sunku padėti net vienam žmogui, kad jį būtų galima grąžinti Dievui. Kartais žmonės, norėdami išgelbėti kokią nors sielą, dirba ilgus metus.

Tuo tarpu Dievas trokšta išgelbėti visą dabartinį pasaulį ir tam turi įvairiausių priemonių ir būdų. Ir čia pagal savo valią Dievas pasaulio išganymą daro priklausomą nuo mūsų bendradarbiavimo.

Jei Bažnyčios vaikai atsiduos Dievui kaip paklusnūs įrankiai ir leis Jam save vesti paslaptingais takais, Jis panaudos juos visiems išgelbėti. Užtenka to, kad mes kiekvieną akimirką darytume tik tai, ko Jis nori, ir taip, kaip nori. Bet kaip pažinti tuos Dievo norus, kaip susekti tą Dievo mintį? Dievo valios vykdymo kelyje mūsų veikimą vairuoja trejopa šviesa. **Pirmoji šviesa – tai mūsų protas.** Nors jis yra tokia didžiulė dovana, kuri išskiria mus iš visų kitų kūrinių, tačiau yra klystantis net svarbiausiuose gyvenimo prasmės klausimuose. Juk kiek klaidų yra pasaulyje. Kiek yra įvairiausių religijų. Protu reikia remtis kritiškai. Todėl Dievas mums padeda **kita šviesa**, neklystančia, galinga – padeda savo Apreiškimu. Apreiškimą priimame tikėjimu ir todėl jį vadiname **tikėjimo šviesa**. Tai žino tie, kurie dažnai skaito Šv. Raštą ir jame ieško atsakymo į kylančius klausimus. Turint tikėjimo šviesą, lengva pažinti, kas yra gera, o kas bloga. Tačiau ir tarp gerų dalykų, kuriuos turime pasirinkti, dažnai liekame bejėgiai, nežinome, ką daryti, ką pasirinkti, kas geriau, kas labiau patinka Dievui? Kokį turime pasirinkti gyvenimo kelią ir į ką turime pirmiausia kreipti dėmesį? Mums net neaišku, kaip geriau praleisti tas kelias laisvas valandas. Kas iš tikrųjų yra svarbiausia ir ką Dievas šiai akimirkai kaip geriausią dalyką man yra numatęs?

Ir čia mes gaunamę **trečiąją šviesą**, labai asmeniską, intymią, kuria naudodamasis Viešpats nori mus vairuoti ir kreipti norima linkme. Tai įvairiausi **Jo valios ženklai** – visų pirma, **įkvėpimai**.

Kas gyvena pašvenčiamoje malonėje, kartu su ja gauna septynerias

Šv. Dvasios dovanas: **supratimo dovaną**, kuri suteikia mums intuityvinį apreikštųjų tiesų pažinimą; **pažinimo dovaną**, kuri moko mus viską vertinti per Dievą; **išminties dovaną**, kuri teikia mums dieviškų dalykų, džiuginantį pažinimą; **patarimo dovaną**, kuri padeda tiksliai apsispręsti sunkiose aplinkybėse; **tvirtumo dovaną**, kuri padeda atlikti sunkius, dvasinio tvirtumo reikalaujančius veiksmus; **maldingumo dovaną**, kuri atveria mums Dievo tėviškumo paslaptį; **Viešpaties baimės dovaną**, kuri moko mus sūnaus pagarbos Dievui.

Šios dovanos padeda mums priimti Dievo teikiamus apšvietimus ir jais pasinaudoti. Jos yra tarsi antenos, padedančios protui sugauti Dievo siunčiamus signalus mūsų sielai, padeda mums suprasti, ką kalba Dievas mūsų sielai, ko Jis trokšta iš mūsų dabartiniu momentu, ko pageidauja Jo dieviškoji valia. Tos Šv. Dvasios dovanos yra tarsi burės, kurios padeda išnaudoti malonės dvelkimo jėgą, kad valia apsispręstų vykdyti Dievo valią.

Kad tai galėtų įvykti, turime turėti tyresnę širdį, maldai daugiau atsidavusią dvasią, tam tikrą jautrumą antgamtiniams ženklams. Juk kitaip tie įkvėpimai, paprastai tokie tylūs ir labai subtiliai paliečiantys sielą, nebus pažinti, įvertinti ir panaudoti praktiniame gyvenime. Sugrubusi, atšalusi dvasia negirdi Dievo balso. Ji visur įpratusi vykdyti tik savo valią.

Todėl labai gaila, kad tų Šv. Dvasios įkvėpimų nelabai paisome. Dievo balsas nutildomas, užgožiamas sieloje viešpataujančios savimeilės, ambicijų ar kitų aistrų. Ypatingą dėmesį turime kreipti į kovą su išdidumu.

Kiekvienas tikintysis, o juo labiau pasišventęs Dievui asmuo, turi įsigyti tokį jautrumą Dievo balsui, kad sugebėtų išgirsti ir priimti šiuos apšvietimus, juos atpažinti tarp daugelio pasaulio balsų. Taip pat turi pratinti savo valią, kad ji noriai pažintų Dievo valią, ją vykdytų, nors jai tai būtų ir sunku. Ir tik tada jau nebe mes patys, bet Šv. Dvasia bus mūsų gyvenimo ir darbų Įkvėpėja ir Vairuotoja. Koks laimingas yra žmogus, pasiekęs tokį dvasios lygį! Sielų žinovai tvirtina, kad tai pasiekti gali kiekvienas, kas rimtai imsis šio darbo ir ypatingai kreips dėmesį į išsižadėjimo ir aukos dvasią.

Aišku, kad visa tai neišvaduoja mūsų nuo ramaus apsvarstymo, rimtos refleksijos, pasinaudojimo patirtimi, bet įkvėpimai duoda tinkamą

kryptį ir ragina pirmiausia visada ieškoti Dievo valios ženklų, kurie mus pasitinka gyvenimo kelyje, panašiai kaip keliaujančius nukreipia tinkama linkme jiems skirti kelio ženklai.

Juk net apaštalams Jėzus nepasakė visko iš karto. Jiems aiškiai pabrėžė, kad daug ko jie dabar negali suprasti, bet supras vėliau. Juos siuntė į pasaulį, pažadėdamas atsiųsti Šv. Dvasią, kuri juos visko išmokys ir primins visa, ką yra sakęs Jėzus. Todėl jie turės būti jautrūs Šv. Dvasios pamokymams. Ir iš tikrųjų, skaitydami Apaštalų darbus ir Apaštalų laiškus, mes aiškiai matome, kaip Šv. Dvasia vairavo jaunutę Bažnyčią ir vedė ją pasaulio evangelizacijos keliu.

Bet tam pagrindinė sąlyga – sielos privalo klausyti Šv. Dvasios. Galbūt nė vienas svarbus dalykas, Dievo sąlyginai suplanuotas, nebuvo įvykdytas, nes žmogus nenorėjo pasiduoti Šv. Dvasios vadovavimui. Kas dvasiškai subrendo ir išmoko pažinti Dievo valios ženklus, pajusti įkvėpimus, pasiduoti Dievo vedimui, tas tampa nepaprastai brangus ir vertingas Bažnyčios gyvenime. Jis tampa tikrai geras malonės įrankis, kuriuo Dievas gali pasinaudoti kaip tik nori. Dievas gali per jį laisvai veikti.

Popiežius Jonas XXIII ne pats sugalvojo sušaukti II Visuotinį Vatikano Susirinkimą. Jis aiškiai davė suprasti, kad tai buvo Šv. Dvasios įkvėpimas. Ir kaip esame dėkingi šiam Susirinkimui, kuris iš pagrindų atnaujino Bažnyčios gyvenimą. Šv. Dvasia paprasčiausiomis priemonėmis pasiekia nuostabių rezultatų. Toje kritiškoje pasaulio situacijoje popiežiumi išrenkamas Marijai atsidavęs sūnus – tai irgi Šv. Dvasios siurprizas. Bet ką Šv. Dvasia iš žmonių labiausiai ir gausiausiai apdovanojo? Aišku – Jo Motiną Mariją. Ji tapo tobuliausias Šv. Dvasios įrankis. Šv. Dvasia Ją padarė Išganytojo Motina ir nuolatos Ją daro Bažnyčios Motina – visų atpirktųjų Motina.

Šv. Dvasia kiekvieną, kuris Ją myli ir su Ja jungiasi, myli ypatinga meile ir saugiai veda gyvenimo keliu. Tą tiesą ypatingai pabrėžia Šv. Maksimilijonas ir tikriausiai todėl, kad pats tai asmeniškai patyrė. Daug kartų jis primena per Mariją iš Šv. Dvasios gautus įkvėpimus, kurie tiek šviesos ir jėgų suteikė jam gyvenime. Jo apaštališki planai dažnai atrodydavo tiesiog beprotiški, viršijantys jėgas, nerealūs... O vėliau pasirodydavo, kad jie buvo kaip tik Apvaizdos paruošti ir labai reikalingi. Todėl teisingai daro tas, kuris leidžia Dievui vadovauti sau per Mariją.

Atsidavimo Marijai kelias išlaisvina mus iš siauro disponavimo savimi, gyvenimo pagal savo norus ir įgeidžius ir atiduoda mus Marijai. Tas atsidavimas Marijai – tai pats paprasčiausias, praktiškiausias ir turbūt pats lengviausias būdas atsiduoti Šv. Dvasios poveikiui ir Jos vadovavimui. Reikia tik išmokti pažinti Dievo balsą ir jį atskirti nuo savo svajonių, planų ir ydingų įsivaizdavimų. Bažnyčia todėl ir pataria, kad svarbesnius įkvėpimus pateiktume įvertinti nuodėmklausiui. Šioje srityje nuodėmklausio nuomonė ir sprendimas yra svarbiausi. Šv. Dvasia niekuomet neįkvepia nieko tokio, kas būtų priešinga Dievo įsakymams ar teisėtų vyresniųjų nurodymams.

Ko reikia, kad galėtume tapti tikru Marijos įrankiu ir, Jai padedant, sėkmingai naudotis Šv. Dvasios įkvėpimais? Visų pirma, reikia visiško ir kūdikiško atsidavimo Marijai. Tegul mūsų nuo to nesulaiko savęs pervertinimas, skurdas ar nesugebėjimai. Marija kaip tik mėgsta rinktis paprastesnius įrankius, nes tada per juos labiau pasireiškia Dievo išmintis, Dievo jėga ir Jo sumanymai. Marija tiek kartų, norėdama apreikšti pasauliui labai svarbius dalykus, pasinaudodavo savo vaikais. Taip buvo La Salette, Lurde, Fatimoje ir kitur.

Po ilgos ir sunkios ligos šv. Maksimilijonas Kolbė rašė: „Kai jau visos priemonės buvo nesėkmingai panaudotos, kai jau visi suprato, kad aš jau žuvęs, ir vyresnieji pripažino, kad esu niekam tinkamas, tada Nekalčiausioji paėmė į savo rankas tą įrankį, kuris atrodė tinkamas tik laužui. Paėmė tokį nevykėlį ir juo naudojasi skleisti Dievo garbę ir laimėti sielas".

Bet tas įrankis kaskart turi tapti vis tyresnis. Tai reiškia – laisvas nuo sąmoningų nuodėmių ir tos nuosavos, neramios, nervingos, skubančios ir dažniausiai puikybės ar savimeilės diktuojamos iniciatyvos, kuri taip trukdo Marijos darbui.

„Privalome viską padaryti, kad leistume Jai vesti ir vadovauti taip, kaip Ji nori, ir nieko nedarytume iš savęs", – rašo šv. Maksimilijonas Kolbė.

Juk įrankis turi būti paklusnus, kaip plunksna rašančiojo rankoje, kaip mažas vaikas, vedamas motinos. Marija reikalauja mūsų dvasinio paklusnumo, kad kitiems duotume tikėjimo ir meilės liudijimą, kad įrodytume savo paklusnumą Dievui ir Bažnyčiai. Gili ir tikra vienybė su Marija leidžia Jai paslaptingu būdu mumyse gyventi, kentėti, melstis ir

veikti. Palengva mūsų sąmonę persunkia Jos mintys, širdis pradeda gyventi Jos jausmais, lūpos kartoja Jos žodžius, veiksmai tampa Jos veikimo tęsiniu.

Jei tokioje dvasioje gyventų daugelis mūsų, šiandieninio pasaulio su šešiais milijardais žmonių išganymas neatrodytų neįmanomas. Marija viską gali padaryti, nes Jai pergalė Dievo pažadėta.

Bažnyčios Motinai atsidavimo aktas

Gilesnio gyvenimo Marijos dvasioje pradžia yra pirmasis Jai atsidavimo aktas. Jį gali atlikti kiekvienas, kuris supranta, ką tai reiškia, ir kas iš tikrųjų nori jį įgyvendinti, į jį atremti visą savo dvasinį gyvenimą. Jį galima atlikti kiekvienu momentu ir bet kokiose gyvenimo sąlygose.

Yra formulės, sukurtos ypatingų Marijos mylėtojų. Pavyzdžiui, žinomas šv. Liudviko Marija Grignon de Montforto aktas, taip pat šv. Maksimilijono Kolbės ir kiti. Tačiau galima susikurti ir savąjį. Atsižvelgiant į sielos religinio ir moralinio gyvenimo lygį, šį aktą galima papildyti įvairiais asmeniškais troškimais.

Net nusidėjėlis gali atsiduoti Marijai, jei tik tartų Jai: „Atsiduodu Tau. Nors man kad ir kažin kiek tai kainuotų, nenoriu daugiau įžeisti Dievą mirtina nuodėme. Gali iš manęs atimti viską, kas tik traukia mane į blogį". Jei tai pasakoma nuoširdžiai ir tvirtai, remiantis visišku savo nepajėgumu, jaučiant realią amžinojo pasmerkimo grėsmę, tada viskas priimama, kad tik blogio išvengus. Toks aktas padeda žmogui labiau patirti atsivertimo malonę. Kasdieninės nuodėmės, ypač sąmoningos, labai trukdo malonės veikimui sieloje. Toks atsidavimas labai palengvina kelią daromai pažangai. Pagaliau yra tokių sielų, kurios jau yra laisvos nuo sąmoningo Dievo įžeidimo, bet ir menkesniuose dalykuose jos yra apdovanotos malone, stengiasi nieko Dievui neatsakyti ir vis labiau Jį mylėti. Dievas, Bažnyčia, vidinis gyvenimas tokioms sieloms yra pirmoje vietoje. Jos pasiryžusios bet kokiai aukai, kad tik labiau priartėtų prie Kristaus ir tinkamiau Jam tarnautų. Jų atsidavimo aktas yra visiškas, apima viską, yra nukreiptas į tobulą tikėjimo, vilties ir meilės dorybių išsiskleidimą, į viso savęs atidavimą Bažnyčios misijai Marijos rankose. Tai gyvenimas Marijos akivaizdoje, Jos artumoje. Tokios sielos yra vertingiausi Bažnyčios pagalbininkai, tikrieji apaštalai, kadangi jų veiklai tiesiogiai vadovauja Dievas. Jų veikla paralyžiuoja piktosios dvasios veikimą, kuri užklupta staigaus Šv. Dvasios veikimo ir nugalėta Nekalčiausios Marijos galia, patiria vieną pralaimėjimą po kito.

Šiuo aktu Marijai leidžiama visiškai laisvai pasinaudoti Jai atsiduodančiu asmeniu žmonių išganymui ir Bažnyčios, kurios yra Motina, reikalams. Marijai, kaip Motinai, negali nerūpėti Bažnyčios reikalai,

jos likimas, todėl Ji padeda visa savo motiniška Širdies galia ir visus kviečia Jai padėti.

Taigi ir mes turime mylėti Bažnyčią labiau negu gyvenimą. Iš mūsų dvasinio horizonto turi išnykti visokie smulkūs, asmeniški reikalai, žemiškos intrigos, prisirišimai. „Aukštesniems dalykams esame gimę" (Šv. Stanislovas Kostka).

Šis aktas suteikia Marijai visišką veikimo laisvę. Ar mes suprantame, ką tai reiškia?. Nieko didesnio, vertingesnio, svarbesnio ir brangesnio negalime atiduoti savo Motinai. Taigi Marijos galios įtaka visais kanalais įsilieja į žmogaus gyvenimą, kad jį pakeistų ir priimtų kaip brangiausią auką. Tačiau šiam aktui turime būti pasiruošę. Stenkimės daugiau save pažinti, apvalyti savo širdį nuo viso to, kas mums trukdo, kas stabdo malonės veikimą ar jį paralyžiuoja. Čia ypatingai reikia kreipti dėmesį į mūsų valios iškrypimus: užsispyrimą, nenorą daryti pažangą, neklusnumą, išsižadėjimo nepraktikavimą, visur norą daryti tik tai, kas man patinka, visokiausius prisirišimus...

Bet svarbiausia turime stengtis visapusiškai ir kiek galima giliau pažinti Mariją. Juk nuo to priklauso pasitikėjimo gilumas, atsidavimo patvarumas ir bendravimo su Marija laimė bei džiaugsmas. Kaip galime intymiai bendrauti su asmeniu, sutapti su juo dvasia, jeigu mes jo nepažįstame? Ir čia tas pats. Turime giliau pažinti Mariją, pažinti savo dangiškąją Motiną. Panaudoti visas galimas priemones pažinti Jos gyvenimą, Jos sielos bruožus, Jos veiklą pasaulyje, Jos norus, troškimus... Ji turi tapti mums po Dievo pačia artimiausia Būtybe, turi tapti tikriausia to žodžio prasme – Motina.

Atsidavimo akto reziume – trumputė santrauka, ugningas aktas – turi tapti mūsų kvėpavimu, širdies plakimu. Reikia mylėti Motiną ir tai daryti visa savo esybe. Jei nori padaryti Marijai daug džiaugsmo, stenkis, kad ir kiti Ją pažintų, pamiltų ir Jai atsiduotų, atiduotų save Nekalčiausiajai Marijos Širdžiai.

T. Jonas Chomentovskis S. J. 1632 metais išleido knygą, kurioje ragina skaitytojus visiškai atsiduoti Marijai, net iki vergystės Jai. Ir tuomet, ir dabar šie jo žodžiai daug sako jį girdintiems. Savo knygą jis dedikavo Švč. Mergelei Marijai, pradėdamas nuostabia malda Jai.

Štai keletas sakinių iš tos maldos, kuri parodo, kaip jis Ją mylėjo ir troško, kad Ji būtų visų mylima ir kad visi Jai priklausytų: „Visa tai, ką

iš Tavo gailestingosios rankos gavau, Tau atiduodu. Tu mane labai dažnai raginai, kad tai rašyčiau. Tu mano protui ir plunksnai vadovavai man rašant. Tu išmokei mane viso to, ką turėjau apie Tave pasakyti ir pati leidai laimingai man tą darbą užbaigti. Kiek daug raidžių apie Tave parašiau ir kalbėjau, trokštu, kad tiek garbės visa tai Tau atneštų pasaulyje. Karštai trokštu, kad visas pasaulis būtų Tau atsidavęs, ir noriu visus žmones Tavo pančiais prie Tavęs prirakinti, į Tavo vergystę patraukti. Verta to esi, didingoji Dievo Motina, dangaus ir žemės Karaliene, verčiausia už visus angelus ir žmones".

Ar mūsų meilė Marijai ir troškimai yra panašūs? Ar mūsų meilė yra patvari ir ištverminga?

Kartą prieš tabernakulį klūpojo Šv. Augustinas, Hipponos vyskupas. Visoje jo figūroje atsispindėjo gilus susikaupimas. Tabernakulyje pasislėpusiam Viešpačiui jis nuolat kartojo savo meilės ir skausmo žodžius, kad tiek daug kartų ir taip sunkiai įskaudinęs Dievo meilę. Tuo metu jis išgirdo tylų balsą: „Augustinai, ar labai myli mane?" (Panašiai Kristus klausė Šv. Petrą).

„Viešpatie, – atsakė šventasis, – jeigu galėčiau iškeisti savo kraują į alyvą, visą jį atiduočiau, kad jis sudegtų prie Tavęs, kaip alyva toje lempelėje, kuri šviečia prieš tabernakulį". Paslaptingasis klausė toliau: „Augustinai, ar ne daugiau?" – „Viešpatie, aš taip myliu Tave, jog trokštu, kad visi mano kaulai būtų sutrupinti dėl Tavęs ir kūnas atiduotas baisioms kančioms, kad tik tuo įrodyčiau savąją meilę". Bet paslaptingasis balsas vėl kartoja savo klausimą. Šventasis nusigąsta: „Mano Dieve, norėčiau turėti tiek širdžių, kiek žvaigždžių yra ant dangaus, kiek smėlio grūdelių dykumose, kiek lašelių vandens jūrose, kad tik daugiau Tave mylėčiau". Bet Viešpats nenusileidžia ir reikalauja dar didesnio meilės įrodymo. Tada šventasis vyskupas pakėlė galvą pilnomis ašarų akimis ir liūdnai tarė: „Mano Išganytojau, kodėl reikalauji didesnės meilės, jei vargšė žmogaus širdis nepajėgia daugiau mylėti. Tačiau aš Tave taip be ribų myliu, kad, jei Tu būtum manimi, o aš dievu, aš nustočiau būti dievu, kad tik Tu būtum manimi, o aš tik vargšas Augustinas". Tada šventasis pajuto didžiulės meilės liepsnas, trykštančias iš tabernakulio ir išgirdo balsą: „Augustinai, tai yra tikroji meilė".

Šv. Tomas Akvinietis, didysis Bažnyčios genijus, yra pasakęs, kad

stebint Atpirkimo darbą ir visa, ką Jėzus yra padaręs mums, galima pajusti, kad Dievas taip pamilo žmogų, tarsi žmogus būtų Dievo vietoje, o Dievas – žmogaus tarnas!

Tikroji meilė visiškai save sunaikina!

Argi ne taip skamba Šv. Rašto žodžiai: „Ką aš daugiau galėjau padaryti jums ir nepadariau?“

Taip kalba apie Dievo meilę ir šventieji. O kaip apie ją atsiliepia kiti?.. Dažnai Dievo meile abejojama visiškai nesiskaitant su sveiku protu, nes jausmai dažnai nugali proto balsą. Abejonės parodo mūsų nenorą įsigilinti. Žmonės dažnai nepažįsta Dievo meilės, nes Dievo darbus nuo žmonių akių dengia tankus puikybės, išdidumo ir savimylos šydas.

Atsidavimas Marijai, gyvenimas Jos dvasia gydo tą mūsų aklumą, suteikia antgamtinės šviesos, suteikia širdims didesnę galią mylėti.

Po atsidavimo akto turi sekti visiška priklausomybė Marijai

Niekada nepamirškime, kad atsidavimo aktas nieko neužbaigia – jis tik viską pradeda. Pradeda naują atsidavimo gyvenimą. Taigi padarę pasiaukojimo aktą, negalim sėdėti sudėję rankas. Juk įsigaliojo faktas, kuris iš esmės pakeitė mūsų situaciją pasaulyje ir pradėjo tarsi naują gyvenimo etapą. Mes kaip tik tai labai dažnai pamirštame. Esame įpratę prie savo kasdienės laikysenos, savo kasdienių įpročių... Tuo tarpu mumyse vyksta paslaptingi dalykai.

Panašiai, kaip po jungtuvių priesaikos pradeda egzistuoti nauja šeima, kaip po kunigystės šventimų įsijungiama į Kristaus kunigystę, taip turi pasikeisti gyvenimas tų, kurie visiškai atsidavė Marijai. Neužtenka atsiduoti, bet, svarbiausia, reikia tuo atsidavimu gyventi. Ne tik mes patys, bet ir kiti turi pajusti, kad keičiasi mūsų gyvenimas: keičiasi papročiai, požiūriai, elgesys, dorybių intensyvumas, aplinka, su kuo mes susiejami...

Esminis to naujo pokyčio bruožas – tai priklausomumo nuo Marijos faktas. To priklausomumo, kuris padarytas laisvai, iš meilės, su džiaugsmu, tačiau ne mažiau realus ir daug ko reikalaujantis. Šis priklausomumas nėra savaime amžinai pastovus. Iš tikrųjų Marija yra Mergelė Ištikimoji ir Ji pati niekada sudarytos su Ja sąjungos nenutrauks, bet mes ne visada esame pastoviai ištikimi: neretai sugebame pasitraukti, atsiimti savo dovanas, pamiršti savo priesaiką. Todėl reikia būti budriems, to saugotis.

Mūsų priklausomumas Marijai taip pat nėra automatiškas. Padarei pasiaukojimą ir viskas jau yra atlikta, viskas įvykę. Taip nėra. Esame asmenys, todėl atsidavimas yra realizuojamas asmeniniu būdu. Tai reiškia – veikiant mūsų pastoviai, protingai ir laisvai iniciatyvai, nuolat atsimenant, kad mano gyvenime prasidėjo kažkas naujo, kažkas tokio, ko turiu kasdien vis labiau siekti, vis labiau įsisavinti. Tai nėra taip lengva, bet būtina. Tačiau čia turime garantuotą specialią mūsų Motinos pagalbą, kuri iš savo pusės taip pat mums atsiduoda ir tai ne taip šykščiai kaip mes Jai. Ji nuolatos padeda, remia mūsų pastangas ir pastoviai teikia mums savo motiniškos meilės ženklus, kurie taip mus džiugina ir jau čia, žemėje, užlieja mus neapsakoma dvasine laime.

Augdamas vaikas veržiasi į vis didesnį nepriklausomumą ir savarankiškumą. Koks nuo visko priklausomas ir nesavarankiškas yra kūdikis ir kaip nuo jo skiriasi suaugusio žmogaus gyvenimas!

Religinio gyvenimo pokyčiai savo esme eina visai priešinga linkme: į vis didesnį ir tobulesnį priklausomumą nuo Dievo, į vis didesnį nesavarankiškumą Dievo atžvilgiu. Panašiai ir šiame, Marijai atsidavimo kelyje, reikia vis labiau ir labiau tapti priklausomu nuo Dievo Motinos. Kas pasiekia tokią būseną, iš tikrųjų tampa nepriklausomas ir visiškai laisvas nuo įvairiausių pasaulio veiksnių. Visų pirma, laisvas nuo savo ydų, klaidingų nuomonių, aistrų, įpročių, nepriklausomas nuo visokios įtakos ir spaudimo iš išorės. Jis tampa nepriklausomas nuo tos vergiškos dvasios, kuri būdinga daugumai žmonių ir kuri daro jiems tokią stiprią įtaką, kad dažnai jie elgiasi prieš savo sąžinę, kartais tampa kitų žmonių ar išorinių veiksnių žaisliukais. Marija niekada nepiktnaudžiauja mūsų priklausomumu Jai, kaip dažnai vieni žmonės piktnaudžiauja kitais egoistiškiems ir piktiems kėslams.

Kaip Jėzaus gyvenimas buvo nuolatinis „taip", kartojamas Tėvui, kaip visiško nuo Jo priklausomumo išraiška, taip ir mūsų Motinos gyvenimas buvo nuolatinis „taip" kiekvienam Jo mostelėjimui, kiekvienam Jo norui ar pageidavimui. Nereikia baimintis, kad toks gyvenimo stilius mus dvasiškai sumenkins, atims aktyvumą ir iniciatyvą. Kaip tik bus atvirkščiai. Juk kiek kartų žmogiški planai ir įvairios perspektyvos baigėsi visišku fiasko, o didžiausios pastangos likdavo be vaisių. Nežiūrint visos didybės, mūsų protas yra toks menkas ir taip lengvai pasuka valią netinkama kryptimi. Dievo Motina mus nuo to apsaugos. Dievas Jai leidžia matyti visą ateitį, o mes keliaujame tarsi migloje. Šv. Raštas mus moko, kad žmogiški planai dažnai neatitinka Dievo planų, nes kaip toli rytai nuo vakarų, taip mūsų mintys yra nutolusios nuo Dievo minčių. Dievo mintis siekia begalybę toliau nei mūsų numatymai. Kartais Dievas reikalauja jau dabar ruošti pamatus tam statiniui, kurį statys tik ateinančios kartos... Dažnai tai, kas žmonių akyse yra didinga ir verta pagarbos, Dievo akyse yra be vertės ir atvirkščiai: kas mūsų akims maža, nereikšminga ir niekam verta, Dievas tai padaro savo visagalybės įrankiu.

Dievui patiko išgelbėti pasaulį per kryžių, kuris žydams buvo pasipiktinimas, graikams atrodė kvailystė. Kas gi iš žmonių priimtų tokį

sprendimą? Marija visa tai žino ir mums tobuliausiu būdu vadovauja, nors mes ir ne visada suprantame, ką Ji nori tuo pasiekti, ne visada suprantame Jos sumanymų turinį, vertę ir reikšmę.

Tai aiškiai matome šv. Maksimilijono Kolbės gyvenime. Kai Japonijoje, galų gale, imta galvoti apie kokį nors kuklų, bet savą vienuolyno būstą, iškilo problema rasti tam tinkamą vietą. Šv. Maksimilijonas Kolbė nusprendė pasirinkti, visų nuomone, pačią blogiausią vietą: už miesto, už kalno, senų kapinių teritorijoje. Jis vis dėlto laikėsi savo nuomonės, nes jautė, kad taip nori Marija. Kai 1945 metais atominė bomba nušlavė Nagasaki miestą, vienuolynas išliko, nes buvo pastatytas atokiau ir jį pridengė kalnas. Sprogimo metu tik keletas langų suskilo. Tada visi suprato, koks aiškiaregis buvo Marijos planas ir Jos tarno sprendimas.

Tai įtikina mus, kaip labai svarbu priklausyti nuo Marijos sprendimų, nors jie atrodytų neišlaiką žmogiškos išminties kritikos. Ji juk vadovaujasi ne kūnu, bet Jai prieinami ir dvasios horizontai.

Kartą į Poznanės kunigų seminariją buvo pakviestas ir šv. Maksimilijonas Kolbė pasakyti keletą žodžių kunigams ir klierikams. Šventasis atsistojo, jų akivaizdoje nusižeminęs, lyg truputį sumišęs ir susirūpinęs. Po kurio laiko pradėjo gana nesklandžiai: „Mes iš tikrųjų visus Dievo Motinos planus gadiname“. Toliau pradėjo labai gražiai aiškinti, ką turime daryti, kad Jai Jos motiniškoje veikloje netrukdytume.

Kitą kartą yra pasakęs: „Nenorėkime dirbti daugiau ar greičiau, negu Jai patinka, nes tik veikiant pagal Jos valią visada bus daugiau ir greičiau“. Todėl niekada nebijokime nepasisekimų. Jei jų ir pasitaikys, vis tiek išeis viskas į gera. „Niekas mums negalės padaryti nieko blogo, – kalbėjo jis, – jei Dievas to neleis. Taigi viskas yra Jos motiniškose rankose. Leiskime Jai kasdien mus vesti. Štai visa mūsų filosofija“.

Taigi gyvenimo atsidavimo dvasioje pirmoji sąlyga yra „netrukdyti“ – netrukdyti malonei, netrukdyti veikti Marijai. Kaip to pasiekti? Visų pirma, reikalinga tam tikra savikritika. Kritiškai išmokime žvelgti į savo pažiūras, pomėgius, įpročius, sprendimus. Reikia visada būti dvasiškai jaunu, tai reiškia, sugebėti prisitaikyti prie besikeičiančių sąlygų ir naujų reikalavimų. O žinome, kad seniems žmonėms tai labai sunku. Taigi prieš mūsų akis – dvasiška jaunatvė. Palikime įprastus takus, pramintus kelius ir atsigręžkime į naujas vertybes. Tai turbūt, beje, esminė sąlyga, kadangi

mūsų gyvenimas turi keistis. To mus moko II Visuotinis Vatikano Susirinkimas drąsiai, naujai žvelgdamas į Bažnyčią ir pasaulį, į liturgiją ir kitas mūsų laiko aktualijas. Susirinkimo metu Bažnyčia pasirodė tokia jauna, nors turinti 2000 metų, ir kartu tokia drąsi. Todėl ir mes nebūkime surambėję savo kasdienybėje. Dvasinė jaunystė nereiškia kompromiso su klaida ar nuodėme. Tai nėra nusileidimas žemyn. Niekada negalima atsisakyti tiesos, ir visi Dievo reikalavimai turi būti tobulai įvykdyti.

Popiežius Paulius VI paskelbė dokumentą apie gyvybės vertę ir kilnumą, nors numatė, kad kai kas protestuos prieš jį. Tai taip pat nepriklausomybės nuo pasaulio ženklas. Kur kalbama apie tiesą ir Dievo teises, reikia būti kietam ir nepalaužiamam.

Dieviškąją tradiciją reikia palaikyti visada, o žmogiškoji tradicija visuomet yra palanki revizijai ir pokyčiams, kai tai reikalinga. Tai dažnai vyksta ir individualiame žmogaus gyvenime, atsiduodant Marijai, kuri dažnai įsako mums drąsiai eiti nepramintais takais, mokėti adaptuotis, nebijoti naujo kelio, naujų aplinkybių, einant Jos keliu.

Tai nelengva, nes reikalaujama savęs išsižadėjimo, o juk savęs išsižadėjimas ir yra absoliučiai reikalingas atsiduodant Marijai. Juk reikia išsižadėti mėgiamų pažiūrų, įprastinės nuomonės, patogumų, ambicijų, įprastos gyvenimo formos, kada dvasia kviečia žengti nauju keliu. Juk Šv. Dvasia dvelkia kur nori ir kreipia mus taip, kaip Jai patinka. Reikia išsižadėti pigaus populiarumo ir būti atspariam piktai kritikai. Visų pirma, reikia tyliai ir nusižeminusiai išsižadėti savęs, kai Dievas atmeta mūsų pačių sukurtą planą, nes nori ko nors kito, arba Jam reikalingas mūsų kryžius.

Kiek daug turėjo iškęsti šv. Maksimilijonas Kolbė, bet kaip tik būdamas paklusnus ir nusižeminęs, atsidavęs Marijai ir vyresniesiems, kurie jam Jos vardu įsakinėjo, tapo vis didesniu, brendo iki gražiausios gyvenimo dienos. Štai skaitome jo gyvenimo aprašyme: „Saulė savo auksiniu disku artinosi prie horizonto ir degė kaip didžiulė monstrancija. Visas dangus liepsnojo". Tėvas šv. Maksimilijonas Kolbė eina aukoti paskutinę savo Mišių auką. Kankinių spalva – tamsiai raudona. Naujas įsakymas: Marš! Basi, tik marškiniais apsivilkę, pasmerkti mirčiai, eina lėtai vienas po kito į bado bunkerį. Tėvas šv. Maksimilijonas Kolbė žengia paskutinis kaip ganytojas paskui kaimenę. Lengvai pakreipia galvą į kairįjį petį, o sieloje viešpatauja dangus: „Išlaikei žodį, Nekalčiausioji

Motinėle! Paduodi man raudonąją karūną!“. Taip eina per gyvenimą ir žengia į dangų Marijos mylimi vaikai. Taip turime išsivaduoti iš visko, kad būtume tobulai laisvi ir priklausomi tik nuo Jos, mūsų Motinos, kad būtume visiška Jos nuosavybė ir Jos vedami pasiektume Tėvo namus. Tačiau žengdami ne vieni, o vesdamiesi kartu su savimi daugybę mums patikėtų ir brangių sielų.

Viską atiduoti Marijai

Savęs išsižadėjimas yra nepaprastai svarbus dalykas. Tai viso tavo dvasinio gyvenimo rūmo kertinis akmuo. Iš pradžių prieš atlikdamas kiekvieną svarbesnį reikalą, sustok ir pagalvok: ar tai, ką tu nori daryti, yra gera? Ar tai nėra kokiu nors būdu nuodėminga? Išmokime valdyti savo emocijas, veiksmų staigumą, karščiavimąsi, kad mūsų neužvaldytų skubėjimas. Jei pastebėsime, kad sumanymas netinkamas, turėkime drąsos išsižadėti, susilaikyti, nors mums tai ir daug kainuotų. Svarbiausia, neleisti emocijoms viešpatauti, valdyti mus.

Išmokime kiekvienu atveju pasakyti: „Motina, jei Tu to nori, jei Tau tai patinka, visiškai šito išsižadu". Tokia dvasios nuostata turi tapti viso mūsų veikimo ir gyvenimo pagrindas. Tačiau neužtenka vien negatyviai savęs išsižadėti, reikia gyventi ir būti aktyviam, bendradarbiaujant su Marijos veikla. Reikia leisti, kad Marija persunktų mūsų asmenybės gelmes savo dvasiniu veikimu, kad viskas būtų nuo Jos priklausoma. Ir vėl klausiame: kaip tai padaryti, kaip to pasiekti?

Šventumas yra tai, kad žmogus visur daro tai, ko nori Dievas, ir taip, kaip Jis to nori. Tai tobulas dviejų valių susijungimas: dieviškosios ir žmogiškosios.

Marijos valia yra tobuliausiai susijungusi su Dievo valia. Jos didžiausias motiniškas troškimas – kad Jos vaikai tobulai sektų Ja ir visada vykdytų Dievo valią pagal Jo amžinąjį planą, o Ji pasiruošusi pati asmeniškai kiekvienam padėti. Taigi atsidavimas Marijai yra ir kelias į šventumą, o Jos valios vykdymas – tobulas Dievo valios pildymas. Norint vykdyti Dievo valią, reikia ją pažinti. Visas mūsų gyvenimo situacijas galime padalinti į dvi grupes: tai tos situacijos, kuriose mums Dievo valia yra aiški, ir tokios, kuriose mums Dievo valia nežinoma.

Abi grupės reikalauja skirtingos mūsų veiklos. Praktiškai tai pasiekiama dviem skirtingais aktais, kurie perpina visą Marijai atsidavusio žmogaus gyvenimą.

Ten, kur aiškiai suprantame, kokia yra Marijos valia, turime stengtis ją tobuliausiai įvykdyti, tačiau ne patys vieni, bet kartu su Ja – netgi taip, tarsi Ji pati per mus tai atliktų. Ir čia daugiausia padeda ne kas kita, o atsidavimo aktas. Gyvenimas atsidavimo kelyje remiasi tuo, kad nuolatos viską atiduodame Marijai: patys save, žmones, visus reikalus bei rūpes-

čius. Tai pirmutinė ir pagrindinė veikla atsidavimo kelyje. Tokiu būdu mes tampame Jos rankose įrankiais, o Ji per mus ir toliau nuolatos daro gera žemėje.

Kaip kvėpavimas yra fizinės žmogaus gyvybės ženklas, taip antgamtinio gyvenimo ženklas Marijos kelyje yra nuolatinis visko Jai atidavimas. Galime patys įsitikinti, kaip toks gyvenimo būdas jungia mus su Marija, kaip padeda nuolat su Ja palaikyti kontaktą, kaip pagilina mūsų tikėjimą ir meilę, kaip padeda mums įsijausti į antgamtinį gyvenimą. Paprastai mus labai ir beveik išimtinai veikia tik fizinio gyvenimo realybė: daiktai, įvykiai, žmonės, aplinka... Gyvenimas su Marija antgamtinį gyvenimą padaro mums savesnį, artimesnį, realesnį, mes aiškiau suprantame, kad „anapus" yra tikroji nekintamoji realybė, o visa, kas žemiška, praeina ir nuvysta kaip lauko žolė. Tada mes aiškiausiai suprantame, kad šis žemiškasis gyvenimas su visu savo turiniu tik tiek turi vertės, kiek jis mus subrandina ir parengia amžinybei, suartėjimui su Dievu.

Nuo ryto iki vakaro yra daug atvejų, kada aiškiai pažįstame Dievo valią. Reikia būti punktualiam maldos gyvenime, darbe, išlaikyti duotą žodį, įvykdyti aiškiai apibrėžtas pareigas... Tada sakome: „Motina, viską Tau atiduodu, Tu veik per mane. Nenoriu nieko daryti sau ir iš savęs. Padėk man viską įvykdyti taip, kaip to nori Dievas". Taip ar panašiai kalbėsime Marijai daug kartų per dieną. Laikui bėgant toks bendravimas taps paprastesnis. Jis virs nuolatiniu įpročiu žvelgti į Mariją. Gal tai bus paprastas dvasinis žvilgsnis į Motiną, kuriame viskas bus sutalpinta: savęs išsižadėjimas, atsidavimas ir prašymas, kad Marija veiktų su manimi, per mane ir manyje.

Jau daug sielų išbandė šį kelią. Jis duoda nuostabius vaisius, kartais net neįtikėtinus, nes Marija realiai vairuoja tokio žmogaus gyvenimą: įkvepia reikalingus žodžius, į teigiamą pusę nukreipia kitų žmonių mintis mūsų atžvilgiu, net mūsų klaidas ir nuodėmes, jei tikrai gailimės, panaudoja Bažnyčios ir artimo gerovei. Marija taip pat sulaiko mus nuo nereikalingų veiksmų, todėl galime dirbti ramiau ir vaisingiau.

Pamažu mes aiškiai pastebėsime, kad rezultatai pranoksta mūsų pastangas ir tai bus ryškus Marijos veikimo ženklas: „Matai, kad Aš tave myliu, esu su tavimi; ne tu, o Aš per tave veikiu". Ir tada mes pasijusime neapsakomai laimingi.

Visų pirma, turime atiduoti Marijai save pačius, kaip tai darė šv. Maksimilijonas Kolbė. Atiduoti savo laiką, sveikatą, gabumus, gyvybę. Patikėti Jai protą – kai pradėsime ką nors mokyti; lūpas – kai turėsime ką pasakyti; akis – kai turėsime į ką žvelgti; rankas – kai reikės dirbti. Tada Ji per mus kalbės, mokys, žvelgs, darys gera, dažnai parodys savo galybę, kai reikės mums padėti.

Tark Marijai: **„Patikiu Tau savo protą, kad jį apšviestum,"** – ir neretai tau kils tokios mintys, tokie tikslūs klausimų sprendimai, kad pats stebėsies. Tark: **„Patikiu Tau savo valią,"** – ir pajusi, kad sugebėsi trokšti tokių dalykų, apie kuriuos anksčiau net ir nepagalvojai: ko nors atsiprašyti, kažkam dovanoti, kažko atsižadėti. Arba pajusi tokią valios jėgą, kad lengvai atliksi tai, kas anksčiau tave taip baimino. Tark: **„Patikiu Tau savo širdį,"** – ir Ji pripildys ją nuoširdumo net nemieliems žmonėms, pajėgsi nugalėti prisirišimus, pajusi laisvę, o ypač nuo savo nuodėmingų norų. **„Patikiu Tau savo kūną ir viską, ką turiu,"** – ir Ji tikrai pasinaudos tavimi dideliems darbams. Atsiduok net ir tada, kai darai tai, ką gerai moki. Marija apsaugos nuo rutinos, nuobodumo, parodys tau, kaip galima viską dar tobuliau atlikti.

Panašiai Jai turime atiduoti ir artimuosius, su kuriais nuolat bendraujame ir tuos, su kuriais atsitiktinai susitinkame. Patikėkime šeimos narius, asmenis, už kuriuos esame atsakingi. Patikėkime Jai gatve praeinančius, kartu kur nors važiuojančius... Atrodo, kad tai beprasmiška, bet iš tikrųjų taip nėra. Visų pirma, išmokstame bendrauti su Marija. Ji niekada nedingsta iš mūsų gyvenimo horizonto. Įprantame gyventi Jos dvasia, išmokstame branginti ir mylėti visus, užmirštame save, nes nukreipiame žvilgsnį į kitus. Ir galbūt ne vienas iš tų žmonių, kuriuos sutikome savo gyvenimo kelyje, danguje dėkos mums už tokiu būdu gautas malones. Tokiu būdu turime Jai atiduoti visus reikalus bei rūpesčius.

Dažnai pas šv. Maksimilijoną Kolbę ateidavo broliai su savo bėdomis. Jis išklausydavo, bet dažniausiai sakydavo: „Sukalbėk „Sveika, Marija" ir tai pavesk Nekalčiausiajai". Patarimas, pasakytume, nebuvo kvalifikuotas, nes brolis klausdavo, kaip pataisyti sugedusią spausdinimo mašiną arba kaip susitaikyti su draugu. Tačiau šis receptas niekada neapvildavo. Keblumai dingdavo, reikalai pasitaisydavo. Jei mes taip tyliai atsiduotume Marijai, giliai širdyje patikėdami Jai savo darbą, daug kas gyvenime būtų kitaip. Juk Marijai galime patikėti ir platesnio

mąsto dalykus: tarptautines konferencijas, karus tolimose šalyse, taikos reikalus, įvairius tarptautinius įvykius, katastrofas, nelaimes...

Skaitome laikraštyje: „Lėktuvo katastrofa. Žuvo 100 žmonių, kiti sužeisti"... Marijos vaikas neieško sensacijų. Jis tiesiogiai kreipiasi į Motiną. „Marija, priimk juos į dangų, mirštantiems suteik atgailos malonę, išgydyk sužeistuosius, gelbėk tai, ką galima išgelbėti"... Taip turime reaguoti į kiekvieną pasaulio įvykį: potvynį, miesto žuvimą, žemės drebėjimą, gaisrą ir t.t.

Marija apie tuos dalykus geriausiai žino, bet mūsų atsidavimas, mūsų malda, mūsų kūdikiškas kreipimasis į Ją pagalbos padeda Jai efektyviau veikti... Taip Marija moko mus atsiriboti nuo savęs.

Kaip atlyginimą už mūsų meilę Ji pasiima mūsų reikalus į savo rankas ir, nors dažnai neišvaduoja nuo kryžiaus, bet visuomet padeda vykdyti Dievo valią, paguodžia, pradžiugina savo dovanomis, pataiso tai, ką esame savo elgesiu pagadinę.

Toks gyvenimo būdas – tai tobula pagalba sieloms, Bažnyčiai, pasauliui.

Visko klausti Marijos

Kur Dievo valia yra žinoma, turime ją vykdyti, atiduodami save, artimuosius ir visus reikalus į Bažnyčios Motinos rūpestingiausias rankas.

Bet ką daryti, kai ta Dievo valia nežinoma, kai mes svyruojame, abejojame, kai mūsų protas – pirmoji duota Dievo šviesa - negali mums duoti atsakymo, išspręsti rūpimo klausimo?

Dievas mums yra numatęs kiekvienai valandėlei geriausius darbus. Kartais darbą ir kančią, kartais poilsį ir atsipalaidavimą. Ne visuomet, kas objektyviai yra aukštesnis dalykas, tuo momentu mums yra Dievo valia. Kartais reikia apleisti šv. Mišias, kad pasirūpintume ligoniu, atliktume gerą darbą, padėtume artimui. Kai nežinome, kokia yra Dievo valia, turime stengtis ją pažinti. Bet kaip? Žmonės tai daro įvairiais būdais.

Vieni susimąsto ir klausia savęs, kas Dievui dabar labiausiai patiktų. Kiti Evangelijoje ieško atsakymo, ką Jėzus ar Marija darytų šiuo momentu jų vietoje arba kaip patartų daryti.

Atsidavimo kelyje mes galime visai paprastai paklausti: „Mama, ką turiu daryti? Ar galiu ten eiti, tą pirkti, į tai žiūrėti, su tuo pasikalbėti, taip pasielgti ar panašiai?" Mes taip elgtumės, jei Marija būtų šalia mūsų regima. O kodėl nepasielgus panašiai, kai Ji yra su mumis nematoma? Juk tai labai atitinka kūdikišką bendravimą su Marija, kuris kaip tik mumyse turi atsispindėti. Juk tai atitinka Evangelijos dvasią, kurioje sakoma: „Prašykite, ir jums bus duota" (Mt 7,7). „Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo" (Lk 11,13). Duos tą Šv. Dvasią, kuri, Jėzaus žodžiais tariant, „išmokys jus visko" (Jn 14, 26).

Nuolatinis prašymas Marijos patarimo, leidimo, nuolatinis prašymas šviesos yra natūrali išvada tobulo pamaldumo Marijai, atsidavimo Jos nuosavybei.

Tai nėra nauja mintis. Jau nuo amžių šventieji kalbėjo, kad prieš kiekvieną veiksmą reikia tyrinėti, ar jis atitinka Dievo valią, prašyti Dievo valios pažinimo ir jėgų pažintą Dievo valią įvykdyti. Tik yra skirtumas, kad čia mes tą klausimą kreipiame į Dievo Motiną, remdamiesi tikėjimu Jos reikšme ir Bažnyčios paslaptimi.

Vatikano II Susirinkimas aiškiai kalba apie Marijos išganingą įtaką

žmonėms ir ragina į Ją kreiptis su savo prašymais. O koks gi prašymas yra svarbesnis už tą, kad mes trokštame pažinti Dievo valią? Dievui patinka, kai mes kreipiamės į Mariją ir, atlygindamas už tą meilę Dievo Motinai, leidžia mums savo planus lengviau pažinti ir juos vykdyti.

Šis dvasinis procesas laikui bėgant tampa vis paprastesnis ir paprastesnis. Po tam tikro laiko jau nebereikės mums aiškiai formuluoti klausimų, užteks dvasia pažvelgti į Jos akis ir mes žinosime, ko Ji nori, ar Jai tai patinka, ar ne. Bet kaip ir kokiu būdu Marija mums atsakys?

Paklausykime, ką šiuo klausimu rašo Mariją mylintis T. Emilis Neubertas savo knygelėje „Mano idealas – Jėzus, Marijos Sūnus“: „Ar tu nori, kad pasisekimas vainikuotų visas tavo pastangas? Ateik ir pasakyk man, ką tu rengiesi daryti, kad nieko nedarytum kito, kaip tik mano vardu. Tarkis su manimi bet ką pasiryždamas. Klausk manęs, ko Aš iš tavęs noriu, ir sakyk man, ką nori padaryti? Aš tau neatsakysiu kokiu nors apreiškimu. Bet jei tu ateisi visiškai pasitikėdamas, nuoširdžiai trokšdamas daryti visa, kas tau atrodys mano valia, tu visai paprastai suprasi, ar Aš tai, ką tu nusprendei, matau esant gera ar bloga. Jei taip, tai viską patikėk Man, kad tau galėčiau padėti įvykdyti. Jeigu ne, melskis ir apsvarstęs pateik Man tinkamesnį pasirinkimą, kurį galėčiau tau leisti. Tau nereikės ilgai manęs klausinėti – jeigu tik iš tikrųjų lauksi mano atsakymo ir neleisi savęs suvedžioti grynai natūraliais, žemiškais troškimais, pastebėsi, kad darai pažangą per kelias dienas, daug greičiau, negu anksčiau – per kelis mėnesius. Ir jeigu pastoviai kreipsiesi į Mane kas valandėlę prieš kiekvieną veiksmą, visada tau vadovausiu“.

Dievo Motina turi labai daug būdų pareikšti mums savo valią. Kartais Jos atsakymas bus aiškus, kartais jo nesulauksime, bet vis dėlto rasime klausimo sprendimo būdus. Reikia būti labai jautriam įvairiems Jos valios ženklams, kad jų nepražiopsotume.

Kartais po klausimo iš karto prisiminsime, kad šį reikalą išsprendžia kažkoks įsakymas, prisiimta pareiga ar Šv. Rašto žodžiai. Pavyzdžiui, klausiame, kaip išnaudoti atsiradusį laisvą laiką, ir staiga prisimename kažkam duotą pažadą atlikti kažkokią pareigą, o dabar tam geriausias laikas. Arba prisimename užmirštą darbą, kurį turėjome padaryti. Tai jau bus Motinos atsakymas, nors mums atrodys, kad tai mūsų asmeninė mintis. Tai gali atrodyti tarsi vaikiška, dirbtina, bet taip nėra.

Mes visuomet pamirštame, kad mus nuolatos supa antgamtinio gyvenimo realybė, o šis gyvenimas, kurį regi mūsų akys ir apčiuopia mūsų rankos, yra toks trapus, praeinantis ir diena iš dienos besikeičiąs iki galutinio pasikeitimo paskutiniąją dieną.

Įsijauskime, įsigyvenkime į antgamtinio gyvenimo realybę! Štai nuo ko prasideda gyvenimas tikėjimu!

Marija dažnai duoda atsakymą per vyresniuosius. Atsidavę Jai, turime teisę pasitikėti, kad Ji per juos vadovaus mums. Šv. Maksimilijonas Kolbė pavesdavo vyresniuosius Marijai ir prašydavo, kad per juos jam kalbėtų, kai jiems pateiks savo prašymus ar pasiūlymus. Jei būdavo tikras, kad Marija nori ko kito, o jų atsakymas būdavo neigiamas, melsdavosi toliau. Ir neretai vyresnieji visai netikėtai pakeisdavo savo ankstesnę nuomonę. Tačiau šv. Maksimilijonas Kolbė visada būdavo jiems paklusnus. Pagrindinė neklaidingumo žymė visose situacijose yra paklusnumas vyresniesiems.

Marijos ženklais taip pat gali būti Šv. Sosto direktyvos, vyskupo, dvasios vado ar nuodėmklausio patarimai, pamokymai. Tik tada negalima klausyti vyresniųjų, jei jie įsakytų tai, kas nuodėminga, kas priešinga tikėjimui ar dorovei. Tačiau net ir netikusių ar nuodėmingų vyresniųjų reikia klausyti, jei jie įsako tai, kas yra gera. Tokiu atveju jie ir toliau yra mums Dievo Motinos įrankiai. Tarp patarimų, patalpintų Evangelijoje, yra ir artimo prašymų įvykdymas: „Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk“ (Mt 5,42). Įsakymas galioja visada, patarimas – ne visada. Kaip pasielgti patarimo atveju, sprendžiame svarstydami, kur bus didesnė meilė.

Atsidavę Marijai, galime visiškai pasitikėti, kad Ji mums pasiunčia žmones su prašymais, nebent tie prašymai būtų aiškiai blogi. Stenkimės neatsakyti prašantiems, sekdami Jėzaus patarimu, nebent tai būtų priešinga kokiai nors pareigai. Tačiau nebijokime retkarčiais surizikuoti. Ne kartą pasitvirtino, kad toks pasitikėjimas Marija buvo apdovanotas didelėmis malonėmis.

Vien tik vyresnieji neturi jaustis priklausomi nuo pavaldinių prašymų: pirmiau jie rūpestingai patyrinės, ar tie prašymai yra pagrįsti. Jei negalėtume išpildyti prašymo dėl kokios nors svarbios priežasties, vietoj to, kad atmestume prašymą, stenkimės paaiškinti situaciją, kad pats prašantysis atsisakytų savo prašymo. Tai darykime subtiliai, kad

netrukdytume Marijai, nes gal Ji per artimą prašo ko nors dėl Jai vienai žinomos priežasties ar tikslo.

Kartais Marijos atsakymas – tai įvairios aplinkybės ir įvykiai, kurie kryžiuoja mūsų sumanymus arba įtraukia mus į nenumatytą reikalą. Kiekvienas daiktas, asmuo gali tapti mums Apvaizdos ženklu. Todėl reikia būti budriems.

Ir pagaliau, Šv. Dvasios įkvėpimai, kuriuos mums Marija išprašo. Tik reikia mokėti juos atskirti nuo fantazijos ar apgaulės.

Gali būti ir taip, kad nebus jokio atsakymo. Nemanykime tada, kad klausimas neturi prasmės. Verta ir reikia klausti, nes be to atsidavimas būtų tuščias dalykas ir toliau elgtumės savavališkai.

Jau pats paklausimo faktas yra labai svarbus, nes leidžia žmogui susikaupti prieš veiksmą, gydo karščiavimąsi – tai yra prašymas šviesos ir patarimo. Jau vien tai apsaugo mus nuo blogio. Tačiau, jei ir nebus atsakymo, o veiksmo nebus galima atidėti, atsiduokime Marijai ir patys pasirinkime tai, kas, mums atrodo, Jai patiktų. Tada būkime visai ramūs. Turime teisę tikėti, jog Dievas žinojo, kad patys pasirinksime, kas tinkama, ir todėl nesuteikė per Mariją kokio nors ženklo. Prašykime tik, kad Motina mus sugrąžintų iš kelio arba atitaisytų klaidą, jei, nežiūrint visko, būtume pasirinkę netinkamą sprendimą. Taigi turime nurodymus visokioms situacijoms. Gyvenimas atsidavimo dvasioje remiasi nuolatiniu atsidavimu. Kai žinome, kokia Marijos valia, ją vykdykime. Kai nežinome, klauskime ir budriai laukime ženklo. Jei bus atsakymas – vykdykime, jei ne – spręskime patys, pasitikėdami Jos vadovavimu. Štai trumpai nusakytas mūsų gyvenimo kelias.

Matome, kad tas kelias yra labai paprastas, bet kartu neapsakomai gilus. Jis toks nesudėtingas, bet pilnas stebinančių netikėtumų. Tuo keliu žengdami turime didžiausią galimybę tapti Bažnyčios Motinos įrankiais ir gerais Jos pagalbininkais Jėzaus išganomajame darbe.

Kartais patirsime iškalbingų ženklų, kurie parodys, kaip Dievas mus myli, ir kaip neapsakomai jautriai mus myli ir globoja mūsų Motina. Mums reikia tik pradėti žengti tuo keliu ir patys įsitikinsime.

Kuo Marija apdovanoja Jai priklausančius?

Iki šiol kalbėjome apie tai, ką mes turime atiduoti Dievo Motinai. Dabar paklauskime, kuo Ji apdovanoja Jai taip atsiduodančius vaikus?

Bet iš kur mes žinome, kad Marija mums kažką duoda? Iš dviejų šaltinių: iš Dievo Apreiškimo ir iš asmeninio religinio išgyvenimo.

Visų pirma, mums kalba neklystantis Dievo Žodis apie Marijos vaidmenį Kristaus Atpirkimo paslaptyje nuo Jo Prasidėjimo iki Šv. Dvasios atsiuntimo. Ką Ji padarė, gyvendama žemėje? Iš Jos rankų mes priėmėme didžiausią turtą – Dievo Tėvo viengimį Sūnų Jėzų Kristų. Jėzus gyvena ir toliau, Jo gimimo iš Marijos paslaptis yra amžina. Ir šiandien, priimdami Jį per Bažnyčią, ar Eucharistijoje, ar žodyje, ar bendruomenėje, ar kokiu nors kitu būdu, mes Jį priimame iš Marijos rankų. Nes nėra kito Jėzaus, kaip tik tas, kuris prasidėjo iš Šv. Dvasios ir gimė iš Mergelės Marijos.

O koks Jos aktyvus vaidmuo Bažnyčios paslaptyje šiandien? Iš tikrųjų Šv. Raštas aiškiai nekalba apie betarpišką Marijos veiklą Bažnyčioje po Šv. Dvasios atsiuntimo. Tačiau Apreiškimo visumoje, protas, apšviestas tikėjimo šviesa, vis labiau tai suvokia. Taip pat ir Bažnyčios mokymas, neklaidingas tikėjimo dalykuose, didieji teologai ir šventieji, taip pat visuotinis Dievo Tautos tikėjimas nurodo nesuskaitomuose posakiuose palaimintą Dievo Motinos įtaką Bažnyčios likimui jos kelionėje į amžinybę. Reikėtų daug laiko nors daliai tų posakių įvardinti. Aiškiai, trumpai ir išradingai tai susumavo II Visuotinis Vatikano Susirinkimas. Patvirtindamas ankstesnius Jos titulus, kaip Tarpininkės, Pagalbininkės, Užtarėjos, savo dėmesį sutelkė viename žodyje, pačiame mieliausiame, viską pasakančiame – Motina. Marija tapo tikrąja mūsų Motina malonės atžvilgiu. Jos motiniška veikla niekada nenutrūksta ir tvers iki pasaulio pabaigos. Ir paimta į dangų Ji nenutraukė savo išganingos veiklos, bet ir toliau išprašo mums Dievo dovanų savo įvairiapusišku tarpininkavimu ir motiniška meile rūpinasi savo Sūnaus broliais, kurie dar yra kelyje ir turi praeiti įvairius netikėtumus bei pavojus.

Baigdamas Susirinkimą, Šv. Tėvas Paulius VI, vyskupų prašomas, iškilmingai paskelbė Mariją Bažnyčios Motina. Praslinkus dešimčiai metų, paragino mus dar labiau melstis Marijai savo specialiu dokumentu „Marialis cultus“, pabrėždamas, kad Marija budi,

saugodama Dievo tautą ir lydi jos kiekvieną žingsnį: „pasirodo visuomet noriai pasirengusi motiniška meile išklausyti Dievo tautos prašymus ir paguosti ją sėkminga pagalba. Todėl krikščionys įpratę ją vadinti Nuliūdusiųjų Paguoda, Ligonių Sveikata, Nusidėjėlių Gynėja, tikėdamiesi Jos pagalbos ir užtarimo liūdesyje, ligoje, nusidėjus, kadangi Ji gelbsti savo Tautą iš visokios vergystės".

Taip Bažnyčia tiki, taip meldžiasi, taip ir gyvena.

Apie tai, ką Marija duoda žmonėms, mus įtikina 2000 metų religinė patirtis. Į Ją kreipė savo prašymus pavieniai žmonės, kreipėsi bendruomenės: šeimos, tautos, visa Bažnyčia. Ir taip, kaip paskutinis Susirinkimas sukaupė ir išreiškė Bažnyčios oficialų mokslą, taip gyvą tikėjimą ir Dievo tautos turtingą patirtį išreiškia visiems žinoma Šv. Bernardo malda: „Atsimink, maloningoji Mergele Marija, jog amžiais nėra girdėta, kad apleistum bent vieną, kas bėga prie Tavęs, šaukiasi Tavo pagalbos ir prašosi užtariamas". Bet ar praktiškai reikia to įtikinimo mums, kurie taip dažnai bendraujame su Marija ir patiriame Jos motinišką pagalbą, jungiamės su Ja Rožinio maldoje, gyvename Jos dvasia ir, svarbiausia, esame Jos nuosavybė? Argi gali vaikas kada nors suabejoti savo motinos meile, jos ištikimybe, gerumu, jos nuolatine pagalba? Tai neįmanoma žemiškuose santykiuose, o ką kalbėti apie mūsų santykius su dangiškąja Motina! Net sveikas protas mums aiškiai sako, kad, jei kiekvienas kilnus žmogus stengtųsi už visą patirtą gėrį ar dovanas kuo galėdamas atsilyginti, tai ką turime kalbėti apie Marijos dėkingumą! Juk Ji tikrasis, gyvasis ASMUO, TIKRASIS, KILNIAUSIAS žmogus, turintis Nekalčiausią ir kupiną meilės širdį, jautriai reaguojantis į kiekvieno pasitikėjimą. O ypač į tą pasitikėjimą, kada vedami meilės – didžiausio pagarbos akto – atiduodame patys save ir viską, ką turime, į Jos rankas, Jos dispozicijai, Jos nuosavybei!

Žinokime, kad Marijos galimybės beveik neturi ribų, nes Jėzus išpildo visus Jos norus. Ką tad reiškia mums visas pasaulis su visu savo grožiu, paslaptimis ir turtais prieš šią vieną, vienintelę tiesą?

Marijos atsakymas į mūsų atsidavimą yra beribis. Štai kas turi mus pažadinti vis tobuliau įgyvendinti atsidavimą, kad priklausomybė Marijai būtų ne fiktyvi, ne kažkokios svajonės, o realybė, mūsų gyvenimo norma, didžiadvasiškos meilės kelias.

Gal paklausite: kodėl gi mes nejaučiame to Marijos atsakymo? To-

dėl, kad mes dar esame kelyje, esame silpni, pavojų yra daug, ne viską mums dera žinoti net ir apie save pačius, dažnai tai būtų net nenaudinga. Kol kas daug yra paslėpta nuo mūsų akių mūsų pačių labui. Todėl pasitikėkime. Nieko taip Marija nerekomenduoja savo vaikams, kaip pasitikėjimą. Ji sako, kad visa mūsų galybė ir pergalė telpa tik viename žodyje – pasitikėti!

Dievas atsiduoda mums tiek, kiek mes Jam atsiduodame. Kas atsiduoda visiškai, tam ir Dievas atsiduoda visiškai. Panašiai yra ir su atsidavimu Marijai. Duodami tiek mažai – gauname tiek daug: Ją pačią su visu Jos asmens nepaprastu grožiu ir vertingumu, su visa Jos galia ir tarpininkavimo visagalybe. Bet kadangi visa tai šiame pasaulyje gali būti matoma tik tikėjimo šviesoje, tai patiria tik tie, kurie turi galingą tikėjimą ir pasitikėjimą. Tuo remiasi ir stebuklai šventųjų gyvenime. Už jų atsidavimą Dievas atsiduoda jiems su savo visagalybe ir pagal jų tikėjimo gilumą išpildo jų prašymus net darydamas stebuklus.

Pereikime prie konkrečių dalykų. Ką Marija padaro tiems, kurie Jai atsiduoda? Galima apie tai kalbėti grynai teologine kalba, galima naudotis palyginimais, vaizdais, kurių pilna ne tik pamaldžioji literatūra, liečianti Marijos vaidmenį, bet ir Bažnyčios tėvų raštai.

Marija, visų pirma, saugo Jai atsidavusius vaikus nuo nuodėmės – didžiausio blogio. Nusidėjėliams, kurie Jai atsiduoda, išprašo šviesos, kad pažintų savo nelaimingą būklę ir teikia pagalbą, kad galėtų palikti klaidingą kelią. Žvelgdamas į Jos gailestingas akis, niekas neturi teisės nusiminti, niekas negali laikyti savęs žuvusiu. Ji niekuo nesibjauri, nieko neatstumia, išveda net iš giliausių nuodėmės gelmių, o po to sutvarsto dvasines žaizdas, pagydo, išprašo Šv. Dvasios ugnies, kad ji išdegintų nuodėmių liekanas. Atveria savo Nekalčiausiąją Širdį, kad ten pasislėptume, apsiaučia savo apsiaustu, kad ateityje taptume nenugalimi. Siunčia angelus, kad saugotų mus pavojuose ir gintų nuo piktojo priešo žabangų. Kas gi to nėra pats asmeniškai patyręs? Bet tai tik vienas Jos meilės bruožas.

Kitas liečia gėrio sferą. Ji tokia turtinga, tokia įvairi, kaip įvairios yra malonės ir dorybės. Kas tai išsakys, kas išskaičiuos? Jai atsidavusiems Ji gali labiau išlieti savo motinišką meilę, galią, įtaką; gali sėkmingiau atlikti savo, kaip Motinos, funkciją. Tokioms sieloms Marija gali aiškiau prakalbėti, o jos sugeba lengviau išgirsti Jos balsą. Ji gali jas sėk-

mingiau patraukti į gėrį, pripildyti sielas meilės ir entuziazmo, o jos taptų vis paklusnesnės ir kaskart uolesnės.

Marija yra Gerojo Pasikeitimo Motina. Pagal mūsų atsidavimo laipsnį Šv. Dvasios dovanomis Ji pakeičia mus, daro panašius į savo Sūnų Jėzų: keičia pažiūras, nuotaikas, įvairių dalykų vertinimą, patraukia prie dvasinių dalykų taip, kad žemiški visai nebetraukia ir nedžiugina. Todėl daug greičiau atsiskleidžia sieloje dorybės, greičiau subręsta, daug ryškiau veikia Šv. Dvasios dovanos, daug sėkmingesnės yra padedamosios malonės ir charizmatinės dovanos.

Atsidavimas – tai ypatinga, rinktinė priemonė, kuri įveda sielą į Marijos Nekalčiausios Širdies paslaptis ir pašaukimą, leidžia meilėje bendrauti, o tai žmogų padaro laimingą, panašesnį į Ją. Tada mes tampame tokie patys, kaip ir Ji – maži, beturčiai dvasia, nusižeminę, tyri, paprasti ir klusnūs, o tuo pačiu meilūs Dievui.

Marija mums suteikia naują būdą matyti ir suprasti. Į viską žvelgiame tarsi Jos akimis. Jos nuostabiai šviesaus proto šviesa, pripildyta Šv. Dvasios buvimo, suteikia mums ypatingą išmintį viską matyti per Dievą, viską vertinti iš antgamtinio taško. Marija taip pat apdovanoja mus galimybe jausti viską tarsi Jos Širdimi. Tada mumyse auga meilės galia, ji tampa vis intensyvesnė: pajėgiame daugiau iškęsti, sugebame giliau džiaugtis, auga jautrumas gėriui ir blogiui. Žmonių nuodėmės sukelia gilų skausmą, bet tiesa, gėris, dorybė teikia ypatingai gilų džiaugsmą.

Marija mums suteikia naują veiklos būdą. Veikiame ne patys - veikiame paklusdami malonei. Dirbame ne sau, bet Dievui ir Bažnyčiai. Gyvename ir dirbame su Marija ir Joje: meldžiamės kartu su Ja, meldžiamės Jos malda, mylime Jos meile, esame stiprūs ir atsparūs Jos tvirtumu ir drąsa. Nuolatinio bendravimo su Švč. Mergele Marija įtakoje kasdien mumyse nepastebimai auga ta karalystė, kurios Viešpats yra Jėzus. Kur Jėzus yra Karalius tobuliausiu būdu? Aišku, kad Marijoje. Joje tobuliausiai realizuota Jo Karalystė – tiesos ir gyvybės Karalystė, šventumo ir meilės Karalystė, teisingumo, meilės ir taikos Karalystė.

Kai Jai atsiduodame, Jai padedant ir ugdant, Jėzus greičiau tampa mūsų širdžių Karalius Tėvo garbei.

Kaip Marija mums padeda tarnauti Bažnyčiai?

Tarnavimas Bažnyčiai reiškia tą patį, kaip ir apaštalavimas, evangelizacija, kad laisvi nuo vidinių ir išorinių kliūčių, galėtume galutinai įvykdyti Kristaus mums pavestą uždavinį: visus žmones vesti į amžinąjį gyvenimą.

Marija, Apaštalų Karalienė, padeda mums šiame darbe savo pavyzdžiu, užtarimu ir pagalba.

Savo pavyzdžiu, nes, priimdama Dievo valią visa širdimi, visiškai atidavė save, kaip Viešpaties Tarnaitę, savo Sūnaus asmeniui ir Jo išganomajam darbui, kartu su Juo dalyvaudama Atpirkimo paslaptyje. Tuo Ji tapo apaštališko gyvenimo pavyzdžiu. **Savo užtarimu**, nes išprašo mums evangelizacijai reikalingų malonių, taip nuolatos remdama mūsų darbą ir apaštališką veiklą. **Savo pagalba**, kadangi savo asmenine įtaka ragina mus padėti Bažnyčiai. Ji įkvepia iniciatyvą, geras mintis, tinkamus sprendimus ir saugo Jai atsidavusius padėjėjus nuo blogio.

Pirma ir svarbiausioji apaštališka Dievo Motinos dovana yra ta, kad Ji moko mus gyventi ne dėl savęs, o dėl Jėzaus. Tuo praktiškai išreiškiama visa dvasinio gyvenimo esmė: išeiti iš savęs, palikti save, išlaisvinti širdį, kad joje galėtų gyventi ir veikti Dievas, kad mumyse būtų vietos Dievo malonei. Tai yra ir visos asketikos bei marinimosi tikslas – padaryti vietos Dievui. Tai gražiai išreiškia šv. Jonas Krikštytojas: „Jam skirta augti, o man – mažėti" (Jn 3,30).

Kadangi Marija trokšta, kad niekas iš Jos vaikų nežūtų, kita Jos dovana yra tai, kad Ji pažadina mumyse artimo meilę, jog visada trokštume padėti kitiems, auklėja mumyse apaštališką dvasią. Niekada, ypač nuo pasiaukojimo valandos nėra mūsų gyvenime mažų ir nesvarbių dalykų. Kiekvienas dalykas gali būti ir yra Jos ženklas, Jos malonė: perspėjimas, prašymas, kvietimas. Kiekvienas dalykas turi apibrėžtą gilią prasmę. Jai padedant, mes turime išmokti skaityti nuostabioje asmeninio gyvenimo knygoje, kad atsektume visų įvykių gilesnę prasmę – tų įvykių, kuriuos išgyvename, kurie pasitaiko gyvenimo kelyje.

Kaip tikroji Motina, Marija mums pati viską parengia: asmenis, su kuriais turime susitikti; aplinkybes, kuriose atsirandame; darbus, kuriuos turime atlikti. Kiekvienam paskiria jo vietą ir uždavinį, įsako pasitikėti ir niekuo nesirūpinti. Juk, jei motina tvarko vaiko reikalus, jam nė-

ra reikalo ko nors baimintis. Todėl niekas neturi mūsų stebinti, jaudinti ar prislėgti. Tai ypatingai svarbu!

Už viską, kas mums miela ar skausminga, turime būti dėkingi, kaip pataria Šv. Raštas: „Visuomet ir už viską dėkodami Dievui Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu" (Ef 5,20).

Viso šito iš mūsų laukia Marija. Ji nori mums padėti ir mūsų žemiškuose laikinuose reikaluose. Trokšta palengvinti mūsų rūpesčius ir daro tiek daug, kiek pajėgiame Ja pasitikėti. Ji ragina ir padeda mums, kad paklausytume Jėzaus žodžių: „Nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, nei savo kūnu, kuo vilkėsite (...) Pirmiausia ieškokite Dievo Karalystės ir jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta" (Mt 6,25,33). Jėzaus žodžiai visada teisingi. Galima jais remtis kaip uola. Tačiau kaip mažai jais pasitikime, kaip mažai į juos atremiame savo gyvenimą, kaip trokštame ir stengiamės patys viskuo pasirūpinti, nepalikdami Dievo Apvaizdai vietos. Kokio mažo tikėjimo esame žmonės!

Šv. Maksimilijonas Kolbė ir daugelis kitų patyrė, kad Marija dažnai ypatingu būdu rūpinasi, jog Jos vaikai turėtų visa, kas reikalinga jų gyvenimui, kad laisvai galėtų atsiduoti Bažnyčios reikalams. Kaip reikia mums to tikėjimo, pasitikėjimo ir gyvenimo Marijos vaikų dvasia...

Yra daug būdų tarnauti Bažnyčiai. Visi tie būdai sugrupuojami į penkias grupes. Trys išorinės: **žodis**, **darbas**, **pavyzdys**. Ir dvi vidinės: **malda** ir **kentėjimai**. Į kurią ypatingai turime kreipti dėmesį? Šį reikalą palikime Marijai. Ji padės pažinti ir išvystyti turimas Šv. Dvasios dovanas, ir visa tai panaudos padėti Bažnyčiai. Ji pasakys, kas tuo momentu yra svarbiausia ir reikalingiausia. Vienus įkvėps daugiau melstis ir kentėti, kitus – būti aktyvesnius veikime.

Evangeliją reikia skelbti žodžiais. Jėzus visus kviečia: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją" (Mk 16,15). Be Evangelijos skelbimo nėra tikėjimo. Šv. Paulius sako: „Kaipgi žmonės šauksis to, kurio neįtikėjo?! Kaipgi jie įtikės tą, apie kurį negirdėjo?! Kaip išgirs be skelbėjo?!" (Rom 10,14). Turime išmokti kalbėti apie Dievą ir Bažnyčią kiekviena pasitaikančia proga. Marija to laukia. Ji ir padės išmintingai pasielgti.

Bažnyčiai turime padėti taip pat darbu, rūpesčiu, susijusiu su liturgija, Dievo namais, krikščioniška kultūra, pagalba ligoniams... Ir čia Marija padės, parems, paragins ir apšvies.

Tikėjimą į Kristų reikia liudyti ir gyvenimo pavyzdžiu. Mūsų gyvenimas, pilnas meilės, persunktas malda, gali būti geriausias ir garsiausias Evangelijos balsas. „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13,35).

Mes turime būti taip paveikti Marijos dvasios, kad kiekvienas, kuris mus mato, girdi, praeina šalia, pajustų savo dvasioje Jos antgamtinio spinduliavimo prisilietimą, pajustų Jos tyrumo spindesį, Jos Nekalčiausios Širdies jautrumą. Mes kasdieniame gyvenime esame įpratę manyti, kad tik veikimas atneša vaisių. Nuo tos „ligos“ nėra išsivadavę net ir daugiau pažengę dvasiniame gyvenime. Mums atrodo, kad noras karštligiškai veikti, ką nors daryti, tai ir yra tikrieji apaštalavimo ženklai. Todėl taip lengvai pamirštame ir taip mums sunku patikėti, kad apaštalavime patys veiksmingiausi yra grynai antgamtiniai, dvasiniai darbai – malda ir kentėjimai - visiškai pasitikint Dievu.

Jėzus mokė, aiškino, rodė savo gyvenimu, kaip turi elgtis Dievo vaikai, ką reiškia būti Dievo vaiku, bet Atpirkimą atliko malda, kančia ir mirtimi ant kryžiaus. Tai iškalbingiausia pamoka. To niekada gyvenime neturime pamiršti.

Kas mums čia padės? Nickas kitas, kaip Marija, kuri tobuliausiai meldėsi ir daugiausia kentėjo kartu su savo Sūnumi dėl pasaulio išganymo.

Visa tai aiškiausiai atsispindi šv. Maksimilijono Kolbės gyvenime. Jis skelbė Evangeliją žodžiu ir per spaudą nenuilsdamas. Padėjo Bažnyčiai savo didžiuliu darbu, nes mažai kas taip apaštališkai dirbo, kaip jis. Tapo visiems krikščionio ir Marijos vaiko pavyzdys. Tačiau, nežiūrint visos milžiniškos apaštališkų darbų apimties, vis dėlto daugiausia dėmesio skyrė maldai ir kentėjimams. To jį išmokė Nekalčiausioji Mergelė.

Jis turėjo maldos dovaną. Besimelsdamas pamiršdavo šį pasaulį. Kunigiškas maldas paprastai kalbėdavo atsiklaupęs, be jokios atramos. Jo pirštai beveik be paliovos slinko Rožinio karolėliais. Kvėpavo ugningais atodūsiais. Nepaprastai tikėjo maldos sėkmingumu, ir todėl neverta stebėtis, kad išmelsdavo viską, ko norėjo. Kai jį užgriūdavo gyvenimo smūgiai, neiškodavo žmogiškų priemonių, bet klaupdavosi prie Marijos statulos, apkabindavo Jos kojas ir ilgas valandas melsdavosi nejudėdamas. Kliūtys dingdavo. Jis ir iš kitų visada

reikalaudavo teikti pirmenybę maldai. Nors Nepokalianume laikas versdavo skubiai dirbti, niekas nebūdavo atleidžiamas nuo maldos. Kiekviena diena turi atiduoti pasaulio Viešpačiui maldos duoklę, nuo kurios priklauso veiklos vaisingumas. To principo jis laikėsi visada. Dar daugiau, šv. Maksimilijonas Kolbė rėmėsi kentėjimais. Pirmieji mėnesinių laikraštukų numeriai ėjo į pasaulį lydimi ne tik maldos, bet ir tiesiog kruvino darbo – brolių pirštai būdavo sužaloti iki kraujo. Sekė ir kitos fizinės kančios: nemiga, didelis nuovargis, nežmoniškos pastangos. Sekė dar skaudesnės dvasinės kančios: pajuoka, priešiškumas, nesupratimas. Viską priimdavo nusižeminęs ir tyliai aukodamasis Marijai.

Apsilankantiems Nepokalianume svečiams, nustebintiems darbų apimtimi, technikos, organizacijos, milžiniško darbo, pagaliau parodydavo vietą, kur, jo nuomone, daugiausiai dirbama Nepokalianumo labui – vienuolyno ligoninės kambarėlį.

Iš kur turėjo tiek jėgų tas ligų iškankintas žmogus? Kas jį vedė? Tai Ji, Nekalčiausioji Marija. Taip Ji atsilygino jam už jo visišką pasitikėjimą, atsidavimą.

Matome, kad Marijos dovanos šiame pasaulyje kartu yra ir mums duoti uždaviniai. Taip pat kiekvienas Marijos mums skirtas uždavinys yra Jos dovana. Juo sunkesnis uždavinys, tuo didesnė dovana, kuri mus daro didžius.

Padėk Bažnyčiai gyventi ir veikti

Kad galėtume Bažnyčiai padėti, reikia ją gerai pažinti.

Bažnyčia nėra žmonių sukurta. Ją įkūrė Jėzus Kristus, tačiau žmonės privalo su Juo bendradarbiauti, padėti, kad ji egzistuotų ir išsiskleistų.

Mes patys negalime pažinti, kas yra Bažnyčia, koks jos tikslas ir priemonės, kas jai priklauso ir turi priklausyti, kokie veiksniai ją išskleidžia ir tobulina.

Visą šitą sužinome iš Dievo, kurio žodis kuria Bažnyčią ir moko jos narius. Todėl visų pirma mūsų pareiga klausyti Dievo žodžio, klausyti taip, kaip Marija – su giliu tikėjimu ir meile. Atsakymas į Dievo žodį yra troškimas ieškoti kontakto su Dievu ir Jo Bažnyčia per maldą ir sakramentus.

Kai mums Dievas apreiškia, kas Jis yra, kas mes esame, koks mūsų tikslas, ko Jis laukia iš mūsų, mums reikia į tai atsakyti garbinant Jo išmintį, dėkojant už nuostabų Atpirkimo planą ir pašaukimą bendradarbiauti Jame ir su Juo, atsiprašant už savo klaidas ir maldaujant reikalingų malonių, kad galėtume laimėti amžinybę su Dievu. Atsakymas į Dievo žodį – tai mūsų tikėjimas, viltis ir meilė, sakramentinis gyvenimas. Iš nuotrupų, kokios mums liko apie Marijos gyvenimą, nujaučiame, kokia galinga ugnimi turėjo degti Jos Širdis, besijungiant su savo Sūnumi per šv. Komuniją.

Kristus padarė savo Bažnyčią antgamtine šeima. Mus padarė Dievo vaikais, davė Motiną, reikalauja, kad mylėtume vieni kitus kaip broliai ir seserys. Kristus meldžia Tėvą gilios vienybės tai šeimai, kad visi būtų viena.

Visuotinė Bažnyčia susideda iš mažesnių bendruomenių – vyskupijų, parapijų, vienuolinių šeimų ir kitokių grupių. Kad būtų viena, kiekviena bendruomenė turi būti atvira ir jautri visų reikalams ir paklusni Aukščiausiajam Ganytojui. Juk šeimoje visi bendrai dalinasi dvasiniais ir medžiaginiais turtais. Ir Dievo Tautoje įvairios grupės kiekviena savo būdu tarnauja vienos kitoms. Yra tokių, kurios sekdamos Mariją, visą savo dvasinį lobį atiduoda kitiems, kad tuo dar turtingesnė, dar gražesnė taptų Dievo šeima.

Marija – gražiausias pavyzdys, kaip padėti Bažnyčiai, kad Ji galėtų gyventi ir veikti per mus ir kitus.

Pirmas uždavinys – klausyti Dievo žodžio, svarstyti jį, gyventi juo, perduoti jį kitiems. Visa tai, ką Marija matė, išgyveno, girdėjo – svarstydavo savo Širdyje. Ja turime sekti kontempliuodami Evangeliją. Dievo žodis duotas ne tik mums asmeniškai. „Skelbkite Evangeliją visai kūrinijai" (Mk 16,15), – ragina Jėzus.

Antras uždavinys – melstis ir mokyti kitus maldos. Šv. Dvasia dažnai sužadina troškimą melstis, tačiau daugelis dairosi aplinkui ieškodami ko nors, kas pamokytų maldos... Tačiau kaip galima pamokyti kitus, jei mums patiems taip sunkiai sekasi melstis? Religija yra kiekvieno asmeninis santykis su Dievu, o kaip jį pasieksime be pasikalbėjimo? Turime mokytis bendrauti su Dievu ir to mokyti kitus.

Bendruomenę suburia antgamtinė meilė. Mylėti – tai teikti gėrį kitiems. Neužtenka jausminio nuoširdumo. Turime atverti savo širdį ir aukoti kitiems savo palankumą, laiką, kantrybę, šypseną, gerą patarimą, paguodą...

Turime gerai įsigilinti į tai, kaip aš tarnauju bendruomenei, kurioje esu. Ar aš noriu tik ką nors gauti, ar duoti jai?.. Koks mano elgesys, kokios nuostatos? Ar aš reikalauju iš savęs, ar tik iš jos? Pagaliau turime gyventi pašvenčiamoje malonėje ir padėti kitiems joje gyventi.

Kai merdintis žmogus Lurde stebuklingai pasveiksta, žmonės stebisi: kokia tai malonė! Kai šv. Jonas Vianey „skaitydavo" iš žmonių sąžinių ir primindavo užmirštas nuodėmes, visi stebėdavosi: kokia didžiulė malonė! Vaikams, kurie matė Fatimoje Mariją, žmonės pavydi: kokia jiems teko laimė, kodėl mes negalime Jos regėti!

Tačiau yra dar didesnė malonė, dar nuostabesnė, didingesnė už visus stebuklingus išgijimus, už charizmatines dovanas pažinti žmonių širdžių paslaptis, už Kristaus ar Marijos regėjimą šioje žemėje, net už dovaną prikelti mirusius. Svarbiausia, kad ši malonė prieinama visiems. Kokia tai malonė?.. Tai pašvenčiamoji malonė! Šis žodis lydi mus per visą gyvenimą taip ir nesuprastas. Žinome tą žodį jau nuo pat vaikystės, tačiau jis mums taip maža ką pasako. O iš tikrųjų iš visų Dievo dovanų šioje žemėje nėra didesnės, brangesnės ir nuostabesnės dovanos už pašvenčiamąją malonę. Kai tikėjimu gilinamės į šią paslaptį, tos malonės esmę, mus labiausiai sukrečia jos didingumas – Dievas yra mumyse!!!

Tačiau kodėl jos nepatiriame juslėmis, kodėl ji mūsų nedžiugina, nors yra tokia stebuklinga? Juk net ir žemiškos dovanos mums atneša

tiek džiaugsmo. Ši malonė viršija viską!!! Tačiau ji neregima. Tikime, kad ji yra, kai įvykdome Dievo nustatytas sąlygas. Todėl tik tikėjimo gilumas leidžia mums pajusti tą antgamtinį džiaugsmą. Tačiau ateis laikas, kai tą dovaną išgyvensime, regėdami antgamtinę realybę, ir tada mūsų širdys bus pripildytos begalinio džiaugsmo.

Pradžioje kalbėjome, kad, jei Marija panorėtų mums šiandien pasirodyti ir išreikšti tik vieną troškimą, mes išgirstume žodžius: „Padėkite man išgelbėti visus mano vaikus". Jei mes klaustume, kokiu būdu tai galėtume padaryti, atsakymas būtų tik vienas: „Gyvenkite pašvenčiamoje malonėje ir padėkite kitiems joje gyventi".

Mirtis be pašvenčiamosios malonės – tai žmogui amžinas pasmerkimas ir didžiausias skausmas Marijai. Mirtis malonėje – tai atviras dangus ir nuostabiai laiminga amžinybė su Dievu ir Marija. Padėti kiekvienam gyventi malonės būsenoje – tai pirmoji ir svarbiausia pagalba, kurią turi parodyti artimiesiems Marijos vaikai.

Kodėl taip yra? Kodėl pašvenčiamoji malonė turi tokią didelę vertę? Todėl, kad jos dėka Galingasis, Begalinis, Aukščiausiasis Gėris, Nuostabiausioji Šviesa, Begalinė Laimė – Dievas – draugiškai gyvena sieloje. Šv. Paulius aiškiai tvirtina: „Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo?" (1 Kor 6,19).

Esame gyvos Dievo šventovės, gyvojo Dievo gyvos monstrancijos. Jis yra mumyse, o mes, gyvendami toje stulbinančioje draugystėje, nešiojame Jį visur, kur einame. Ta tiesa reikalauja gilaus susimąstymo...

Dievas, gyvenąs mumyse, nėra neveiklus. Jis nuolatos mus atnaujina, pakeičia. Nenustodami būti žmonėmis, mes gauname teisę dalyvauti Jo dieviškajame gyvenime. Dievas, gyvenantis mumyse, pripildo mūsų sielą, ją pakeičia, apšviečia savimi ir daro į save panašią. To nematome išorėje, bet taip iš tikrųjų yra ir tai išvysime amžinybėje.

Per pašvenčiamąją malonę Dievas padaro mus savo vaikais. Kaipgi tad nesidžiaugti kartu su šv. Jonu Evangelistu: „Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikais – ir esame!" (1 Jn 3,1). Tokiu būdu mes tampame tikriausia prasme Marijos vaikais, nes tuo momentu Ji mus dvasiškai pagimdo naujam gyvenimui, tapdama tikrąja antgamtine Motina. „Moteris, apsisiautusi saule", (Apr 12,1) norėtų visus savo vaikus papuošti tuo dieviškuo spindesiu. Padėkime Jai.

Džiaugsmo reikšmė gyvenime

Nežiūrint didžiulio technikos progreso ir nuostabių pasiekimų, mūsų amžiaus negalima pavadinti džiaugsmingu. Tikrasis džiaugsmas žmonių gyvenime tampa vis retesnis, o liūdesys nuolat plinta kaip maras. Iš tikrųjų liūdesys tam tikru atžvilgiu yra žmogaus dalia. Net ir didžiausiam optimistui pasitaiko kartais depresijos valandėlės, kada atrodo, jog aplink pasaulis temsta ir save patį žmogus regi tamsiomis spalvomis. Todėl nereikia įrodinėti, koks būtinas ir geidžiamas yra džiaugsmas. Linksmas žmogus jaučiasi jaunas ir laimingas, yra aktyvus, mylimas ir visų ieškomas, turi didelės įtakos aplinkai. Tokia įtaka ypatingai brangi ir svarbi yra tiems, kurie auklėja jaunąją kartą. Juk iš tikrųjų, kokie laimingi vaikai, kai namų atmosfera pripildyta giedrumo ir džiaugsmo. Tai neįkainojamas vaikų turtas. Tą patį galima pasakyti ir apie šeimas...

Liūdesys taip pat yra reikalingas, bet tik trumpam. Jis yra pagrįstas, kai gyvenime susitinkame su blogiu. Sava ir svetima nuodėmė turi sukelti pasibjaurėjimą ir skausmą. Kai mus liūdina artimo kančios – tai meilės ženklas. Šv. Raštas ragina verkti su verkiančiais (plg. Rom 12,15).

Tačiau prie to nereikia sustoti. Ilgalaikis pasidavimas liūdesiui palaužia kūną ir dvasią, atima norą dirbti, apsunkina bendravimą su žmonėmis, užklumpa ligos, kraštutiniais atvejais tiesiog žudo žmogų. Ilgalaikis liūdesys dažnai yra pagunda ir viena iš pačių pavojingiausių. Tai piktoji dvasia, iš visų kūrinių pati liūdniausia būtybė, kuri nori ir mus užkrėsti savo beviltiškumu ir nusiminimu. Todėl negerą liūdesį reikia kaip galima greičiau pašalinti. Kai nuodėmės blogį pašaliname nuoširdžiu gailesčiu, jau galime ir privalome džiaugtis Dievo gailestingumu ir atlaidumu. Neužtenka mokėti verkti su verkiančiais, reikia artimui padėti nusišypsoti, nors ir pro ašaras.

Kai to mes nepajėgiame, nenuostabu, kad mūsų krikščioniškasis gyvenimas toks mažai dinamiškas, toks apaštališkai anemiškas, nepatrauklus kitiems. Taip yra todėl, kad kiti nemato mūsų gyvenime džiaugsmo, per daug jame liūdesio. Pastebi kartais džiaugsmą, bet jis yra grynai žmogiškas, labai jau kūniškas, kyląs iš visokių prisirišimų, bet nemato džiaugsmo, kuris kyla iš tikėjimo!

Liūdėti Šv. Raštas ragina gana retai, o džiaugtis liepia daug dažniau. Net ragina mus nuolatos džiaugtis tuo džiaugsmu, kuris privalo atsispindėti krikščionio gyvenime, nuolat nugalėdamas liūdesį ir jo priežastis.

Dievas yra džiaugsmas. Šv. Dvasia yra pats Džiaugsmo Šaltinis ir nuolatinis mūsų Ramintojas ir Džiugintojas. Pats Jėzus, kuris savo dieviška Širdimi jautriai išgyveno blogį ir net keletą kartų aiškiai parodė liūdesį ir ašaras, nežiūrint viso to, savyje yra kupinas džiaugsmo ir tas džiaugsmas yra dominuojanti Jo dvasios būsena.

Jis aiškiausiai žinojo kiekvieną savo kančios ir mirties smulkmeną, o vis dėlto keletą valandų prieš mirtį kalbėjo mokiniams: „Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų" (Jn 15,11). Marija dėkingai išsireiškia: „Mano dvasia džiaugiasi Dievu" (Lk 1,47). Šv. Paulius ragina: „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės!" (Fil 4,4).

Šv. Tėvas Paulius VI, 1975 metais Šv. Dvasios atsiuntimo šventėje išleido specialų kreipimąsi „Apie krikščionišką džiaugsmą", kuriame nurodo džiaugsmo reikšmę ir ypatingai ragina visus į tą džiaugsmą atkreipti dėmesį. Net kentėjimai neturi gesinti to džiaugsmo. Šv. Jokūbas sako mums: „Laikykite, broliai, tikru džiaugsmu, kad pakliūvate į visokius išmėginimus" (Jok 1,2).

Tokia yra Dievo valia, kad būtume daugiau džiugūs – tai nekelia jokios abejonės. Tačiau čia nekalbame apie tuščią džiaugsmą, pasitenkinimą savimi ar patyrimą kokių išorinių malonumų. Kodėl žmonės taip geria? Dažniausiai todėl, kad negali nugalėti liūdesio, negali suvaldyti situacijos, vedančios į nusiminimą. Alkoholis ar narkotikai leidžia jiems valandėlei užsimiršti, bet kiekvienas supranta, kad tai dirbtina, tuščia, o liūdesys netrukus grįžta, ir dar didesnis. Svarbiausia šalinti liūdesio priežastį. Dievui padedant, tai visada įmanoma.

Džiaugsmas kartais pats savaime pasireiškia, o kartais reikalauja pastangų, ir net didelių. Kadangi Viešpats džiaugsmą rekomenduoja ir, kaip rodo kasdieninis patyrimas, jis yra nepaprastai reikalingas, visi turime stengtis jo siekti, taip pat padėti kitiems juo gyventi. Padėti šioje srityje kitam yra didžiulis pasitarnavimas ir geras darbas.

Čia neturime galvoj prabėgančio jausmo ar nuotaikos. Džiaugsmas yra kažkas daugiau. Nors jis nevadinamas dorybe, nes yra meilės dory-

bės vaisius ir pasekmė, tačiau turi savyje kažką artimo dorybei – jėgą, kuri padeda žmogui sėkmingai veikti.

Džiugi vidinė nuotaika liudija dvasios jėgą, pergalingą tikėjimo galią, nepajudinamą pasitikėjimą Dievu. Toks žmogus savo dvasios galia spinduliuoja kitiems, juos stiprindamas ir keldamas aukštyn jų dvasią. Žmonės tai nujaučia ir glaudžiasi prie tokių žmonių, ieškodami atramos ir pagalbos atgauti optimizmą.

Kodėl taip paveikė pasaulį Jono Pauliaus I šypsena? Nes tai liudija, kad gėris negali pralaimėti, kad jis visur tars savo paskutinį žodį, kad yra jėgos, kurios leidžia nugalėti nusiminimą ir apatiją, nežiūrint įvairiausių laiko sunkumų ir kryžių.

Kalbėdamas apie liūdesį, profesorius Kempinskis jį pavaizdavo tamsiomis spalvomis. Mes žinome, kad spalvos turi įtakos mūsų nuotaikai. Violetinė spalva sukelia liūdesį, juoda – nusiminimą, raudona – iškilmingą nuotaiką arba erzina mus, žalia – gaivina, saulėtos spalvos sukelia gerą nuotaiką. Kokia spalva vyrauja tavo dvasioje? Kokia tavyje dominuojanti nuotaika? Juk viskas, kas vyksta sieloje, atsispindi tavo nuotaikos spalvoje.

Niekuomet nepamirškime, kad religiniame gyvenime nieko nepasiekiame be maldos. Patys mes sugebame tik skųstis, liūdėti, versti kaltę kitiems. Reikia prašyti džiaugsmo, pašalinti iš širdies egoizmą, kuris yra didžiausias džiaugsmo priešas.

Marija yra mūsų linksmybės priežastis. Ji padės mums pažinti tikrąjį džiaugsmą ir jį įsigyti. Mes per mažai žinome, kas yra tikrasis džiaugsmas ir iš kur jis kyla. Jaučiame jį iš patirties, išgyvenimų, bet per mažai jį pažįstame.

Džiaugsmas – tai asmens atsakymas, reagavimas į čia pat esantį ir mylimą gėrį. Šiame posakyje yra svarbus kiekvienas žodis. Taigi džiaugsmas, visų pirma, yra asmens aktas, viso asmens, ne tik jo praeinančios emocijos. Jame dalyvauja visos žmogaus galios: protas, valia, jausmai, net kūnas.

Džiaugsmas – tai atsakymas į gėrį, kuriuo gali būti asmuo ar daiktas. Jei kas džiaugiasi dėl nuodėmės, blogio, kito nelaimės – to džiaugsmas yra šėtoniškas, iškreiptas. Juk tik piktoji dvasia liūdi dėl gėrio ir džiaugiasi blogiu.

Tik tikrasis gėris gali būti džiaugsmo šaltinis. Įsivaizduotas gėris,

nuodėmingas malonumas atneša užnuodytą džiaugsmą, kuris netrukus praeina ir palieka liūdesį.

Gėris turi būti čia pat esantis. Jei gėris tik trokštamas, jis sukelia ilgesį, net ir liūdesį; jei jo pasiekti negalime – sukelia beviltišką nusiminimą. Tokią būseną išgyvena pasmerktieji.

Kad gėris galėtų mus džiuginti, jis turi kokiu nors būdu mums priklausyti, taip pat jis turi būti vertinamas ir mylimas. Kartais net ir brangus dalykas mūsų nedžiugina, jei jo nemylime, nevertiname. Dabar aiškiai suprantame, kodėl tiek daug liūdnų žmonių pasaulyje. Tai dėl to, kad jie neieško džiaugsmo tikrame gėryje arba negali ar nenori to gėrio pasiimti; ar pagaliau nemoka jo vertinti ir mylėti. Taip pat suprantame, kokiais keliais galima jį įsigyti ir dalinti kitiems. Įsigyjant sau ir kitiems gėrį kartu reikia mokytis jį vertinti ir mylėti.

Laikinas gėris dažnai nepasiekiamas, o ir pasiektas yra nepastovus ir greitai prarandamas; iš čia ir kyla liūdesys. Antgamtinis gėris, aukščiausias ir brangiausias, visiems pasiekiamas, patvarus per amžius, o savo verte peršokąs visą kosmosą. Tai pašvenčiamoji malonė ir su ja susieta meilė; tai amžinasis gyvenimas, tai pats Dievas, atsiduodąs mums, ir iš to kylanti neišreiškiama ir neįsivaizduojama laimė. Kas turi šį gėrį, kurį mums garantuoja tikėjimas ir viltis, tas gali jau čia, žemėje, tais antgamtiniais turtais daugiau džiaugtis negu žemiškais. „Džiaukitės viltyje“ (Rom 12,12), – sako šv. Paulius. Pirmoji sąlyga įsigyti tą gėrį – tai šalinti tikrąjį blogį, įsitikinti, kad bet koks žemiškas blogis nėra jau toks didelis, kaip mes manome ar išgyvename. Tik nuodėmė yra visuomet didžiausias blogis, kurį reikia su šaknimis išrauti ir todėl ta kryptimi turime pirmiausia eiti. Susivienijimas su Dievu ir pašvenčiamoji malonė sieloje, buvimas širdyje Šv. Dvasios Ramintojos – tai pirmas pamatas pastoviai ramybei ir džiaugsmui.

Dažnai įvairūs nuostoliai ir žemiški trūkumai nėra verti didelio liūdesio. Net didžiausias žemiškas skausmas – artimo asmens mirtis – yra nugalimas gyvo tikėjimo: „Nors mus liūdina neišvengiamas mirties būtinumas, mes randame paguodą būsimo nemirtingumo pažadėjime“. Mus stiprina Kristaus meilė ir prisikėlimo tikrumas. Dievas nori, kad mes šalintume liūdesio priežastis kiek tai įmanoma. Nori, kad mes išsivaduotume iš žemiško liūdesio net ir tada, kada tos priežastys nepriklauso nuo mūsų ir jų nepajėgiame pašalinti. Jei tik turime gryną sąžinę,

jei gyvename pašvenčiamoje malonėje ir stengiamės vykdyti Dievo valią, turime tiek daug pagrįstų įrodymų ir turime tokį didelį pagrindą džiaugsmui, kad jokia žemiška nelaimė negali ilgesniam laikui jo iš mūsų atimti.

Šiuo gėriu reikia dalintis su kitais, padaryti jį čia pat esančiu, vis labiau savu... Kai žemiški reikalai, trūkumai, yra bent šiek tiek sutvarkyti, reikia artimui teikti antgamtinį gėrį ir tai yra pagrindinis krikščionių ir Marijos vaikų uždavinys. Tas gėris yra pajėgus visuomet ir visus džiuginti, net ir fiziškai kenčiant. Taigi turime tiek daug priežasčių džiaugtis, o leidžiamės įveikiami bet kokiam menkniekiui.

Žymus italų katalikas, daugkartinis Florencijos burmistras La Pira, turėjo draugą kunigą. Dažniausiai kunigas guodžia pasauliečius, tačiau šiuo atveju buvo kitaip. Kunigas buvo didelis pesimistas, nuolatos skundėsi, kad yra blogai, kad bus dar blogiau. Kantrusis La Pira vieną dieną neišlaikė ir tarė: „Klausyk, ar yra Dievas, ar Jo nėra?" Kunigas pažvelgė į jį nustebęs: „Aišku, kad yra". „Ar Kristus prisikėlė, ar ne?" – tęsė jis toliau. „Prisikėlė". „O siela mirtinga, ar nemirtinga?" Kunigas atsakė: „Aišku, kad nemirtinga". „Tai ko tu skundiesi? Dievas yra, Kristus prisikėlė, siela nemirtinga – nereikia skųstis".

Taip, antgamtinės tiesos turi tiek jėgos, kad gali mus išvesti iš visokio liūdesio, žinoma, jei į jas tikime ir giliai jas suvokiame. Paguoda negali būti paviršutiniška ir dirbtina. Ji turi remtis gėriu, turi tą gėrį parodyti, turi atskleisti jo vertę ir nurodyti įsigijimo būdą.

Kartais užtenka pasakyti: „Dievas tave myli" ir tie žodžiai taip galingai paveikia žmogų, kad pastato jį vėl ant kojų. Kartais sakome: „Pasitikėk Dievu. Jis visa tai pavers gėriu, juk tu nori Jį mylėti. Aukok tai Kristui už pasaulio išganymą. Priimk Dievo valią. Jis tau padės, nežiūrint tavo nuodėmių, skaityk Evangeliją ir pažinsi, koks Jis nuostabiai geras nusidėjėliams". Tokie ir panašūs žodžiai, ištarti su gilia meile ir tikėjimu, turi didelę galią.

Žmonėms, gyvenantiems su Dievu, bet prislėgtiems, turime parodyti pašvenčiamosios malonės didybę ir vertę, atskleisti amžinojo gyvenimo žavesį, Evangelijos džiaugsmą, nurodyti Dievo meilę, iš kurios išplaukia visoks gėris.

Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė pabrėžė, kad kiekviena nauja dvasinio gyvenimo pakopa prasideda nuo vis gilesnio išgyvenimo tos tiesos, kad

Dievas mus myli. Tai teikia naują pagrindą naujam džiaugsmui.

Angelas tarė piemenėliams: „Skelbiu jums didelį džiaugsmą" (Lk 2,10). Tai uždavinys visiems Bažnyčios Motinos vaikams: skelbti visiems didelį džiaugsmą (bet vėl primenu: pirma reikia pačiam jį turėti). Kiekvienas susitikimas su artimu turi turėti daug bendro su tuo skelbimu: kad yra Jėzus, kad Jis yra Viešpats ir Išganytojas, kad Jis mus myli, kad jis nugali visokį blogį.

Taip pat turime išmokti džiaugtis mažais dalykais, kuriuos Dievas teikia: puikiu gėlės žiedu, paukščių čiulbėjimu, gamtos grožiu, kosmoso didingumu ir tikslingumu, ramybės valandėle, saulėlydžio žavingumu... Visa tai turi mus kelti į Dievą, Jam turime dėkoti už viską.

Yra vienas paprastas, bet patikimas būdas atgauti džiaugsmą. Tai dėkingumas, dėkojimas Dievui už viską (ką turi, ko nesi gavęs), bet dėkojimas pastovus, tampantis sielos kvėpavimu.

Tomas Mertonas yra pasakęs, kad liūdesys yra bausmė už nedėkingumą. Taigi, atrodo, kad džiaugsmas yra atlyginimas už dėkingumą.

Pradėk dėkoti Dievui už viską ištisomis dienomis, kiekviena proga, kartu su Marija ir per Ją ir tapsi džiaugsmingiausiu žmogumi pasaulyje. Taip darė Marija, kitokios mes Jos negalime įsivaizduoti. Dėkok už saulę ir lietų, už šviesą ir šilumą, už tai, kad plaka tavo širdis, mato akys, girdi ausys, paklusnios rankos, kojos neparalyžiuotos... O jeigu iš tikrųjų būtų priešingai, taip pat dėkok, nors iš pradžių tau bus sunku tai padaryti. Išmokime dėkoti už kryžius ir pažeminimus, už kančias ir erškėčius. Dievas mus myli labiau, negu mes patys save ir todėl, jei ką nors siunčia, tai tik todėl, kad mums duotų aukštesnį gėrį ir didesnę laimę.

Juo labiau dėkojame, tuo daugiau pastebime Dievo dovanų, kurių anksčiau nematėme, ir taip mes pasijuntame tarsi paskandinti Dievo beribio gerumo jūroje. Tada jau sunku liūdėti! Širdis iš džiaugsmo pradeda giedoti himnus Viešpačiui, nors ir kaip būtume prislėgti. Už tokį pasitikėjimą Dievas kartais pašalina liūdesio priežastį net stebuklu.

Tėvas ir Sūnus siunčia mums iš naujo Šv. Dvasią su džiaugsmu, ir Ji ateina pas mus per Mariją. Tai yra pastovus ir vienintelis kelias, kurį Dievas pasirinko.

Kviečiame skaitytojus, jau susipažinusius su šia knygute, paraginti ir kitus ją įsigyti ir taip skleisti atsidavimo Marijai ideologiją. Todėl reikėtų ją paplatinti savo aplinkoje: Gyvojo Rožinio bei maldos grupėms ir parapijos aktyvui ir kitur.

Praneškite mums, kiek ir kokių knygučių pageidautumėte gauti ir kokiu adresu jas siųsti. Mes Jums pageidaujamas knygutes išsiųsime paštu.
Šias knygutes galima užsisakyti iki 2009 m. gruodžio 1 d.

Jas įsigyti galima šiais būdais:

Parašyti laišką adresu:
Eugenijai Aleknavičienei
Iki pareikalavimo
Vilniaus g. 19,
LT-67106 Lazdijai

arba el. paštu:
valliantadeus@gmail.com

Arba paskambinti telefonu
nr. (8~318) 51 016
Eugenijai Aleknavičienei
nuo 19 iki 22 val.

Atsiskaitymas - kai gausite siuntą su knygutėmis. Atsiskaitymo būdai:

Pavedimu į sąskaitą:
Tadeus Vallian
AB Ūkio bankas
LT56 7010 7000 2807 0715
Banko kodas 70107

Arba siųsti pašto perlaidą:
Eugenijai Aleknavičienei
Iki pareikalavimo
Vilniaus g. 19,
LT-67106 Lazdijai

„MARIOLOGINĖS REKOLEKCIJOS“

Tiražas 6000 egz.
Leidžia Marijos legiono komitium,
Rotušės aikštė a. 9, LT – 44280 Kaunas
Spausdino UAB „Printėja“
Vytauto Didžiojo g. 114b, LT – 56111 Kaišiadorys

PER AMŽIUS TEBUS GARBINAMAS DIEVO SŪNUS
ŠILUVA 1608–2008